

R O Z J Í M Á N Í

o 12 zaslíbeních

BOŽSKÉHO SRDCE JEŽÍŠOVA.

Podle různých pramenů

podává

DR. JOSEF ČIHÁK.

(Otisk ze „Zasvěcení“ roč. III. a IV.)

V PRAZE 1925.

Nákladem Národního sekretariátu Intronisace Srdce
Páně v Praze II., Trójská 20.

Tiskem arcibiskupské knihtiskárny.

Cena 2 Kč

Rozjímání.

Již katechismus nás poučoval o dvojí modlitbě: ústní a vnitřní rozjímavé. Modlitba slovy pronášená neměla by ceny, kdyby nebyla zároveň vnitřní, kdybychom nemyslili na to, co se modlíme. Proto vnitřní modlitba, nábožné rozjímání má větší cenu než modlitba ústní a kdo nedovede rozjímati, nedovede se zbožně modlit, a nedovede ani dokonale křesťansky žít. Proto všichni vůdcové duší, všichni dokonalejší křesťané doporučují modlitbu rozjímavou a ji konají. Také čtenáři Zasvěcení bez rozdílu svého povolání chtějí jistě uměti rozjímati, rozjímati zejména o Ježíši Kristu, jeho lásce k nám, jeho utrpení, jeho zaslíbeních.

Jak se koná rozjímání? Zcela snadno, prostince, bez učení se napamět. Vždyť jest to zcela upřímná, důvěrná vnitřní mluva s Bohem, k níž návod nám dá nějaká knížka a ostatní si doplníme vlastním přemýšlením. Celé rozjímání má tři podstatné části: začátek, vlastní rozjímání, ukončení. Začátek a konec bývají při různých rozjímáních stejné nebo podobné, prostředek se mění podle toho, o čem rozjímáme. Buď jest to libá úvaha, nebo vážné přemítání rozumové, nebo duši cele zaujímající nazírání. Uvažují-li o kráse přírody, o jejím tvorstvu a účelnosti, konám příjemnou úvahu provázenou hlubokými dojmy. Přemýšlím-li o hříchu, o nebi, o očištcí, o nejsv. Trojici a o jiných věroučných pravdách podle nauky církve svaté a srovnávám-li se svým životem, konám rozjímání. Stanu-li v duchu u bet-

lemských jesliček a patřím se zatajeným dechem na Ježíška, jeho matičku a sv. Josefa, zapomínám na vše kolem sebe, nevidím takřka a neslyším než tyto svaté osoby a v srdci svém cítím plamen oddané lásky k nim, jim chci žíti, sloužiti i umírati — konám kontemplaci čili nazírání. — Abych mohl takto rozjímat nebo nazírat, musím si předem uvědomiti pravdu nebo děj, a tento si zpřítomniti jako bych vše viděl, slyšel, prožíval. Proto se klade přípravná část, obsahující děj, jeho zpřítomnění a prosbu za provedení. Když pak jsem vykonal své rozjímání, na konec si vše stručně zopakuji, zvolím si denní heslo čili duchovní kytíčku t. j. nějakou větu, která mi připomíná toto rozjímání a modlitbou Otčenáše, Zdrávasu a jiné modlitby ukončím rozjímání. — Každá modlitba a zvláště nazíravá jest darem božím, proto nutno prositi Boha, což se děje před každým rozjímáním tak, že si představíme Boha přítomného a poprosíme o jeho pomoc v rozjímání. Na tento úkon nikdy nezapomínejme, ať se modlíme cokoliv. Pro rozjímání jsou vydány knížky, a doporučuje se vždy již večer se podívati, o čem budeme ráno rozjímati, abychom na to myslili i v noci, nemůžeme-li usnouti, a pak hned ráno než se mysl naše rozptýlí.

Přehled postupu rozjímání jest tedy asi tento: Večer si přečtu v knize (na př. evangelium o Narození Páně). Jak se ráno probudím, vzpomenu na přečtené. Připraviv se kleknu si, představím si Boha a zvolám: Můj Bože, vím a věřím, že jsi zde se mnou přítomen; v hluboké úctě a oddanosti se ti klaním. Pomoz, Pane, abych hodně se modlil dnes k tobě a vyplnil tvou vůli se mnou. Pak si pozorně přečtu první část rozjímání (evangelia), učiním si představu o místě (stáji betlemské) a vroucně zatoužím, abych z tohoto rozjímání vsál do sebe (něžnou

lásku k Ježíškovi). Pak přemýšlím klidně o ději, odvodím si z něho životní pravdu, zeptám se sama sebe, jak jsem ji dosud zachovával a učiním si předsevzetí, jak se budu nyní a hlavně dnes chovati. — Rychle vše přehlédnu, zvolím si za denní kytičku slova (P. Marie: aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého) nějaká a modlitbou Otčenáše a Zdrávasu (nebo Anděl Páně) skončím.

Po rozjímání mohu se ještě rozpomenouti, jak jsem je vykonal a umíniti si zítra je zdokonalili. „Tak užitečnému náboženskému cvičení nevěnovati času znamená ztratiti život!“ (Sv. Bernard). —

Přehled rozjímání:

Před rozjímáním: Touha po modlitbě. — Příprava látky večer. — Ranní vzpomínka.

Při rozjímání:

Modlitba přípravná: Bůh přítomen. — Prosba, abych se dobře modlil.

Úvod: 1. O čem dnes rozjímám.

2. Představa místa a dějů.

3. Prosba za zvláštní užitek tohoto rozjímání.

Průběh rozjímání: Cvičí se paměť, rozum i vůle současně. — Co jest pravda zde? — Co z ní následuje pro život? — Jak jsem ji zachovával dosud? — Jak se pro příště zachovám?

Zakončení: 1. Rozmluva s Bohem, Pannou Marií a j. —
2. Úmysl denní a heslo dnešního dne. — 3. Závěrečná
modlitba: Otčenáš, Zdrávas, Duše Kristova (viz str. 8).

Po rozjímání: Bohu poděkuj! — Úmysl a heslo
často si opakuj za dne! — Večer vzpomeň při zpy-
tování svědomí.

Rozjímání

o zaslíbeních Srdce Páně.

I.

Dám jim všecky milosti, nutné pro jejich stav.

(Modlitba přípravná). — Ježíši, Bože můj, věřím, že jsi zde se mnou přítomen. V pevné důvěře a s vroucí láskou klaním se tobě. — Pane, nauč mne rozjímati, a pomáhej mi, aby duše má nyní cele se tobě oddala !

(Úvod první). — Představ si Ježíše, kterak ukazuje ti na své láskou planoucí Srdce a vybízí tě, abys čerpala z tohoto pramene lásky s důvěrou veškeré milosti, kterých potřebuješ ve svém stavu. Slyš jeho tichý hlas : Pojdte ke mně všichni ... já vás občerstvím !

(Úvod druhý). — Pros svého krále lásky, aby ti dal milost, abys vždy čerpala sílu a útěchu z jeho božského Srdce a abys nikdy nehledala občerstvení v pochybných světských rozkoších.

(Rozjímání) — 1. část. Srdce Páně pramenem všech milostí.

Sv. Markéta M. Alacoque psala jistě horlitelce : Nebojte se zapomenouti na sebe ... Spasitel na vás nezapomene ... na vás hledí, když vy horlíte pro jeho slávu ; vás miluje, a kdybyste pochopila, jak velice o vás pečuje, nepřestala byste nikdy pro něho horliti.

Ne, my horlitelé Srdce Páně nezanedbáváme sebe, naopak horlivostí o úctu božského Srdce připravujeme

i své vlastní štěstí. Což milosti a požehnání tohoto Srdce nerozlévají se ve veškerém křesťanském životě? Což neprovázejí nás až na věčnost a nezajišťují nám v nebi zvláštní stupeň blaženosti a slávy?

Zajisté! Vždyť toto Srdce objímá každého z nás s nevýslovnou láskou, vroucně si přeje, abychom byli všichni šťastni a účastni jeho milostí; právě proto zjevilo a ustanovilo tuto pobožnost, aby na nás vylévalo plnost své lásky a požehnání. Vždyť toto Srdce chtělo s námi cítiti lidsky, chtělo trpěti, aby rozumělo našemu utrpení. Jest to totéž Srdce, které bilo pro své přátele, pro své apoštoly a věřící vůbec, které bez oddechu pomáhalo v jejich potřebách. Chudým i bohatým, židům i pohanům, domácím i cizincům, maličkým i dospělým, nevinným i hříšníkům, přátelům i zrádcům, všem bylo otevřeno a přístupno; kdekoliv krácel, dobrodiní a zázraky se objevovaly jako kvítky v paprscích jarního slunce. Jeho hlas, jeho slina, jeho dotek, jeho dech působili divy uzdravení.

A totéž Srdce, plné lásky a něhy pro nás, má Spasitel i nyní, sedě na pravici boží, jako náš přímluvce, náš Vykupitel, bratr a král. Zdaž nesplní svého slibu, daného sv. Markétě: Dám jim všecky milosti!

2. část. *Splnění slibu u sv. Markéty*. Všecky milosti, kterých potřebovala pro svůj úkol životní, obdržela od Srdce Páně. Od dětství Ježíš o ni pečoval a ji připravoval, své Matce svěřil její výchovu. Již v mládí tato dívka učinila slib panenství a pojala touhu zasvětiti se Bohu v životě řeholním, což se jí splnilo, když byla přijata do řehole Navštívení v Paray le Monial. Tam řekl jí Ježíš: Zde jsem tě chtěl míti. Tam trávila dny i noci v rozmluvách se svým božským Mistrem, dříve před svatostánkem nebo hovoříc s ním ve své duši.

Ježíš ji zahrnoval svými milostmi a činil její srdce podle Srdce svého srdcem pokorným, tichým, poslušným a trpělivým. P. Languet o ní píše: Mimořádné milosti byly pro ni důvodem pokořování; mrzelo ji, že jí dosti nepohrdají, chtěla býti neznáma, ode všech zapomenuta, každé slovo chvály zdálo se jí ranou pravdě a spravedlnosti, protože čest a uznání náleží Bohu, dárce každého dobra a nikoliv ubohému tvoru. —

Její poslušnost byla dokonalá. Ačkoliv Ježíš ji poučoval, nekonala ničeho bez svolení představené nebo proti duchu řehole. Trpěti bylo jí radostí. Říkala: Ztracený den — den bez utrpení. Její láska projevovala se hlavně při sv. přijímání; k němu musila se dostat, i kdyby měla kráčet ohněm bosýma nohama.

3. část. *Bůh dává milosti k dosažení svých božských záměrů.*

Ježíš jest věrný. Obtížný byl úkol Světice Srdce Páně: z řeholní světničky rozšířiti úctu božského Srdce do celého světa! A přece se jí to zdařilo. Ten, jenž volí slabé, aby zahanbil silné, dal jí k tomu potřebnou horlivost a milosti. Její spisy se rovnají nejpřísnější bohovědě. Kdo chce poznati božské Srdce a prospěšnost jeho úcty, musí studovati dopisy a zjevení této světice.

Její horlivost byla účinná. Ona způsobila zavedení svátku Srdce Páně, sv. přijímání smírné, zasvěcování Srdci Páně, sv. přijímání prvopáteční, svatou hodinu. Kdysi se jí tázal Ježíš: „Řekni mi, chtěla bys raději již se radovati se serafíny nebo zůstat ještě na zemi v pokoře, abys přispěla k ustavení království mého Srdce mezi lidmi?“ — Sv. Markéta objala kříž a odpověděla Ježíši: Má jediná Lásko, raději chci trpěti, abych pomohla tě poznávati a milovati, poctíš-li mne tou přízní, než býti bez utrpení mezi planoucími serafíny!

(*Rozmluva*). — Božské Srdce Ježíšovo, ty jsi splnilo svůj slib při apoštolce tvé úcty. Kolika milostmi jsi ji zahrnuj po celý její život. Kéž i já jsem dědičkou její horlivosti a vždy použiji tvých milostí.

(*Úmysl*). — Chci neochvějně důvěřovati v zaslíbení Božského Srdce.

(*Duchovní kytička*). — Nejsv. Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi, smiluj se nad námi.

(*Modlitba závěrečná*). — Otčenáš, Zdrávas neb : Duše Kristova, posvět mne ! — Tělo Kristovo, spasiž mne ! — Krvi Kristova, opoj mne ! — Vodo z boku Kristova, obmyj mne ! — Umučení Kristovo, posilni mne ! — Ó dobrý Ježíši, vyslyš mne ! — V ranách svých svatých ukryj mne, — nedopusť, bych byla odloučena od tebe, — od nepřítele zlého ochraň mne, — v hodinu smrti mé povolej mne — a rozkaž mi přijíti k tobě, — abych se svatými tvými chválila — tebe po všecy věky věkův. Amen.

II.

Udělím pokoj rodinám jejich !

(*Modlitba přípravná jako při I. rozjímání.*)

(*Úvod první*). — Zalétnu duchem až k Betlému a představím si, že slyším zpěv andělů při narození Páně : „Pokoj lidem na zemi !“

(*Úvod druhý*). — Vyzařující paprsek z tvého Srdce, o Králi míru, osvětlujž mi vznik a pramen pravého pokoje !

(*Rozjímání*) — 1. část. *Nejsv. Srdce původem pravého pokoje.*

Že mezi pozemskými věcmi mír jest statkem nej-cennějším, dokazují vzdechy všech lidí. Nic na světě — praví sv. Augustin — nemá zvuku příjemnějšího, není

tak žádoucího a tak užitečného, jako — mír! „Sladké je slovo „mír“ — napsal Cicero — a spasitelná věc, kterou vyjadřuje. A ať hledáme očima svýma kolem sebe jakkoliv, nenacházíme dobra, které by bylo lidu radostnějším, než mír!“

Ale v čem spočívá tento mír, po němž každé srdce lidské tolik prahne? Na to odpovídá tentýž představitel římské výmluvnosti: „Mír je klidná svoboda: Pax est tranquilla libertas: budiž lid svobodný, t. j. sprostěn každého otroctví a dosáhne pokoje.“

Ještě moudřeji sv. Augustin řekl: Pokoj je spořádaný klid.

Všechno ať má svůj pořádek. Jestliže vykonali jsme řádně, čeho bylo třeba, pak dosáhneme toho, po čem toužíme, a tehdy jedině okoušíme radosti pravého pokoje. Tudíž: kdo chce mír, musí býti spravedlivým. Jest to výrok božský: Justitia et pax osculatae sunt (Ž. 84.) — Spravedlnost a mír políbily se.

Spravedlnost a mír — toť spojení v jediný polibek, jediné obejmutí věrnosti. — Krásná harmonie — pokračuje tento učenec — buď spravedlivý a budeš míti pokoj! — Jestliže nepřeješ spravedlnosti, nemůžeš dosáhnouti klidu, protože oba jsou nerozlučitelnými přáteli. Jestliže přítelkyni spravedlnost nemiluješ, mír nemůže milovat tebe a nepřijde k tobě.

Lidstvo válčilo s Bohem, porušujíc jeho práva; i muselo tudíž dáti patřičné zadostiučinění uražené spravedlnosti, ale bylo bezmocné. Beránci a býci zbarvovali svou krví oltáře, ale to nedostačovalo; žádala si krve ceny nekonečné.

Slovo Tělem učiněno jest, aby zaplatilo dluh za člověka, a protože božský zákon to byl, který k odpuštění hříchů lidstva vyžádal si prolítí krve, Srdce

Ježíše Krista vylilo ji do poslední krůpěje, kterou věčný Otec napsal: Odpuštění a pokoj!

Apoštol praví, že Ježíš Kristus usmířil za nás spravedlnost a dodává (Efes. 2) tedy On jest pokojem naším. Ježíš Kristus byl jediný, který svému Otci zjednal slávu nekonečnou. On jediný mohl nad svou kolébkou dáti zpívati od svých andělů: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem!

Budiž na nebi i na zemi velebena a oslaveno, o božské Srdce, Srdce Ježíšovo, pokoji náš a smíření naše!

2. část. *Srdce Páně šířitelem pokoje.*

Od Isaiáše nazván byl příští Messiáš „Knížetem míru“ a církev pozdravuje ho slovy: „původe a milovníku pokoje.“ Kristus, zvítěziv nad smrtí, přinášel lidstvu tentýž pozdrav jako při svém narození: pax vobis! — pokoj vám! Mír, který zanechal apoštolům a nám, je celý jeho: pokoj svůj dávám vám! Prohlásil, že svět nemůže nám dáti tohoto pokoje. Rozesílaje apoštoly, by kázali evangelium lidstvu, přikazuje jim, aby každé rodině, která je přijme, zvěštovali pokoj jeho: „Pokoj domu tomuto.“

Ejhle pokoj, přislíbený rodinám! Ježto rodina byla dříve rozvrácena a bez Krista, nemohla míti pokladu míru. Mír je synem pořádku a rodina pohanská byla rozvrácena celá; otec tyran, manželka otrokyní, nepožívající ochrany zákona; dítě nešťastné, vydané libovůli svého otce, který mohl je i zabít. Nebylo lásky, nebylo věrnosti, vážnosti k právům a povinnostem. Kristus, přišed na svět, našel rodinu, podobající se divoké nepěstované rostlině. I vtiskl jí božskou pečeť své milosti, povznesl úmluvu svatební, zakládající rodinu, až k samé svátosti; vše uvedl v ní v soulad: milou vážnost k manželu, manželka ctěná a milovaná, dítě milováno a nejněž-

nější péčí zahrnuto. Manžel představuje Krista, zasnoubeného s církví; manželka církev zasnoubenou s Kristem. Neboť církev vyšla z raněného boku Kristova, a z jeho srdce vyšla svátost stavu manželského; z jeho Srdce rodina křesťanská, Jeho krví posvěcená.

Šťastné rodiny ty, které zasvětily se Božskému Srdci, chodí se často osvěžovati k oné studnici vody křišťálové, — studnici pokoje Kristova!

3. část. *Nejsv. Srdce vzorem pokoje a míru v životě rodinném!*

Aby doplněny byly úmysly Prozřetelnosti boží jako Budovatele, Zachovatele a Posvětitelé rodiny, Bůh seslal z nebe na zem sv. Rodinu, jejíž hlavou byl patriarcha Josef určený P. Marii, aby rozdělil se s ní o péči o Syna Božího. V ní uplatněno bylo: každému, což jeho jest; spravedlnosti bylo dbáno, a vládl v ní rajský mír. V povinnostech k nejsv. Trojici byla tam modlitba ranní, večerní a ustavičné klanění se, chvály a díkyvzdání Bohu, nejen v soukromí konané, ale i v předepsané době v synagoze a v chrámě jerusalémském. Ve vzájemných povinnostech k sobě představovaly tyto 3 osoby Trojici pozemskou, jedním srdcem a jedinou duší spojenou. V ní byla svornost, láska, tichá radost, ale i tichý žal v tak častých utrpeních. Každý pracoval pro dobro druhého a pro ozdravení lidstva. Svým spoluobčanům byla zářným příkladem tiché odevzdanosti a chudoby, obdivuhodné trpělivosti, horlivé práce a milosrdenství.

Ubozí národové, kteří hledáte pro svůj lid mír a nenalézáte ho, učte se od této Rodiny!

Ne ve ctižádosti, ani v nemírném hledání svých vlastních zájmů, ale ve velkodušnosti, šlechetnosti, ve vzájemném soucitu k sobě — tam najdete mír! Vyhostili jste ze svých mírových shromážděních nezištný

a laskavý hlas zástupce Knížete míru. Nechte jej vstoupiti a s ním vstoupí Kristus, který moři rozpoutaných vášní řekne: Utiš se! — Papež je holubicí Noemovou, která v ústech svých přináší olivovou ratolest na znamení, že Bůh přestal lidstvo trestati.

(Rozmluva). — Uděl pokoje, Pane, za dnů našich. Ne prostředky lidskými, nýbrž svými božskými příkazy učiň, o Pane, aby vzešel nám pokoj, po němž tak dlouho vzdycháme.

(Úmysl). — Učiním Srdce své tichým a pokorným, a naleznu pokoj a odpočinutí, jak přislíbil nám to Ježíš Kristus.

(Duchovní kytička). Nejsv. Srdce Ježíšovo, pokoji náš a smíření naše, smiluj se nad námi!

(Modlitba závěrečná jako v I. rozjímání).

III.

„Potěším je v každém zármutku.“

(Modlitba přípravná jako při I. rozjímání)

(Úvod první). — Budu se kořiti před Kristem, jakého nám představuje sv. Ignác ve svých „Duchovních cvičeních“, t. j. v plnění úřadu těšiti své; což znamená, že těšiti je jeho posláním, a my jsme jeho, tudíž údy jeho těla.

(Úvod druhý). — O Srdce, prameni všeliké útěchy, uděl mi té milosti, abych plně pochopil, že v tobě jediném naleznu opravdové potěšení, mimo tebe že jest jen klam, prázdnota a hořkost.

(Rozjímání) — 1. část. *Nejsv. Srdce jediným utěšitelem!*

Jak krásný je úřad, těšiti zarmoucené. Kdo tak činí, je hoden vší chvály, jest vlastně Bohem vyslaný. Apoštol

(2. Kor. 1,) to hlásá: „Utěší nás v každém našem zármutku.“ Bůh sám to opakuje o sobě. „Já vás potěším“ (Is. 49). Církev mu ve své liturgii dala titul: utěšitele zarmoucených a Srdce Kristovo je v litaniích pozdraveno: Prameni všelike útěchy.

Těšiti to znamená: Zmírniti hořkost bolesti, ulehčiti břímě strastí, na živé rány přikládati balsám, aby se zacelily, stírati slzy, přináseti odevzdanost, odvahu, naději a radost srdcím zraněným.

Kdo může činiti toto vše, ne-li Ten, který vládne všem srdcím a který k provedení svého díla může naladiti všecky nástroje umění těšitelského? Jediný Bůh je veliký a jedině On může nám dáti velkou útěchu. Člověk nemůže dáti, co nemá a jestliže nám přináší trochu útěchy v neštěstí, je nedostatečná a prchavá. Jevišť utrpení jest v každé době a na každém místě před našima očima. Zarmoucených je tolik, kolik je ubohých synů Eviných, přinucených opakovati: *exules filii Evae . . . suspiramus gementes et flentes in hac lacrimarum valle* — vyhnání synové Evy . . . vzdycháme lkající a plačící v tomto slzavém údolí. Kdo ujde nouzi nebo nemoci, není ještě zachráněn od útočníků jiných trápení, těžších oněch prvních. Rozsáhlé je jeviště, na němž šlechetní herci tohoto vznešeného úřadu mohou vykonávati své dílo milosrdenství. Těšiti zarmoucené je dílem milordenství, které apoštolové charity mají příležitost vykonávati. Přece však musíme doznati, že počet těšitelů je nepatrný oproti počtu trpících. Kdo může odhadnouti ohromné množství zarmoucených, odsouzených potlačovati své nářky, zakrývati svou bolest a trpěti neustále bez všelike útěchy? Kdo může změřiti lhostejnost a bezcitnost mnohých našich současníků ku svým bližním ?

„V Ježíši Kristu — hlásá apoštol (Hebr. IV) — my nemáme velekněze, který nedovede býti shovívavým; Aby dovedl pochopiti každou lidskou bolest, chtěl On sám nejdříve trpěti.“ U Isaia Bůh užil krásného přirovnání: „Jako matka hladí své dítě, tak já vás potěším“ a dodává: „Spíše matka zapomene na plod svého života, já však nikdy nezapomenu svých synů.“

Ach, učiň, o Ježíši, abych také já dovedl těšiti! Jediný pohled, laskavé slovo, něžnou pozornost, službu ochotnou, vše chci vynaložiti pro potěšení zarmoucených.

2. část. *Utěšitel v strastech pozemských.*

Jednoho dne vstoupil Kristus do synagogy ve chvíli, kdy lid naslouchal výkladu Písma. Byla mu předložena kniha Isaiášova. On ji otevřel a četl kapitolu 61.: Duch Páně sestoupil na mne... Bůh mne poslal, abych kázal evangelium chudým, abych uzdravil ty, kteří mají srdce zlomená bolestí, abych stíral slzy, rozléval balsám útěchy, zlomil okovy, kázal odpuštění a hlásal slávu Boží.

Toť milé proroctví o Vykupiteli, které Kristus splnil dokonale. Když ukázal znaky svého božského poslání učedníkům sv. Jana Křtitele, řekl: „Jděte a vypravujte Janovi, co jste viděli a slyšeli; slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní se uzdravují, hluchí slyší, mrtví vstávají z mrtvých a chudí přijali slovo Páně.“

Příchod na zem Slova vtěleného není než dlouhou a dobrodějnou návštěvou Utěšitele všech nemocných, potlačovaných, raněných a nešťastných. Sestoupiv z blaženosti nebes Kristus přinesl duším slast až k opojení a dal jim okusiti neskonaleho štěstí i v těch nejpalčivějších útrapách života.

Kristus je utěшитelem věrným, který zná tajemství každého srdce, je citlivý a něžný, že nemůže hleděti na bolest, aniž by nebyl pohnut soustrastí, a je tak

mocný, že dovede odstraniti každou lidskou bídu. Všichni lidé bez rozdílu spěchají k němu pro útěchu; dítky, matky, nemocní, apoštolové, židé, učenci, muži i ženy, nevinní, hříšníci, posedlí; Jairus prosí za svou dceru, Marta a Marie za mrtvého bratra, vdova naimská za svého ztraceného syna; utíká se k Němu tisíce hladových v poušti, malomocní, ochrnutí, Kristus všem dává ihned lék na jejich bolesti. V několika městech a vesnicích, kudy Kristus kráčet, nezůstal jediný nemocný. A všecko to veliké dílo milosrdenství vykonával s něžnou laskavostí a trpělivostí obdivuhodnou. Zpěvy vděčnosti uzdravených se nesou k Bož. Srdci. Jak následujeme Krista my? Jsme uvyklí dívat se na trpící, že ani soustrast neprojevíme.

O Ježíši, stvoř v našich srdcích útrpnost a soustrast s trpícími, abychom i my dovedli plniti úřad těšitelský, což je hodno Boha.

3. část. *Těšitel v utrpení duševním.*

Jestliže domnělí přátelé humanity pečují o zhojení bolestí tělesných, nemyslí na utrpení duševní, která jsou daleko těžší. Kristus naopak rozvinul všecku svou moc těšitelskou, aby zničil duševní nemoc hříchu, pramene to každého jiného neštěstí. Narodil se a nad svou kolébkou dal hlásati radost a pokoj ubohým smrtelníkům, protože přišel On, Jediný, který může a chce zachrániti je od hříchu. Vezmí jméno Kristovo, jméno Vykupitele. Ukazuje nám, že jeho smrt je odpuštěním našich nepravostí. Nazývá se naším lékařem a uzdravení jím vykonaná obrátilo na víru duší k nesečtení. Kolika slepým dal světlo víry, ochrnulým pokrok ve ctnosti, mrtvým život milostiplný! Ohlásil svým apoštolům svůj odchod, ale hned přislíbil jim Ducha Utěšitele; předpovídal jim svůj návrat k Otci, ale dodal, že jde, aby připravil jim

stolici slávy. Jestliže mluvil o své smrti, připojil ihned slib svého z mrtvých vstání; předpovídal-li pronásledování, předpovídal též slávu; jeho loučení ve večeřadle bylo zároveň odkazem útěchy. Když vstupoval na Golgotu, těšil zbožné ženy. S kříže dobrořečil lotru po pravici, zmírnil bolest Mariinu a Janovu, umíraje na kříži, blahořečil a těšil ty, kdož by v umírání svém naposled vydechli políbením jeho ran. Dodal síly a útěchy matce Svě, zbožným ženám, Petru a všem ostatním apoštolům. S trůnu své slávy neustává ve vykonávání úřadu těšitelského, sesílaje nám milosti, a zve nás ku slávě. V Eucharistii dal nám celý proud bezměrné útěchy.

(Rozmluva). Jak sladko, o Ježíši, býti přesvědčen o tvé nevýslovné dobrotě, o tvé shovívavosti k nám a o tvé laskavosti k nám; neboť oltáře a svaté oběti slouží stále srdcím zaníceným jako poslové tvojí útěchy.

(Úmysl). Ne u lidí, ale u Božského Srdce Ježíšova budu hledati útěchy

(Duchovní kytička). Srdce Ježíšovo, prameni všelikého potěšení, smiluj se nad námi!

IV.

**Budu jejich bezpečným útočištěm v životě
a zvláště ve smrti.**

(Modlitba přípravná jako při I. rozjímání.)

(Úvod první). Představím si, že vidím svou duši jako vlnami zmítanou lodičku,—a Krista,—jenž ji praví: „Vpluj do přístavu mého srdce!“ Jako holubičku pronásledovanou krahujcem,—a Krista, kterak ukazuje jí svůj otevřený bok volaje: „Zde tvé bezpečné útočiště, tvá pohostinná věž.“

(*Úvod druhý*). Ó, Ježíši, ve svých sv. ranách ukryj mne !

(*Rozjímání*). — 1. část. *Nejsv. Srdce bezpečným útočištěm v životě*.

Mezi krutými zákony hebrejského národa byla též krevní msta, která ukládá každému příbuznému povinnost pomstít smrt zavražděného a zabít vraha. Bůh chtěl, aby k zamezení takové krutosti postaveno bylo porůznu u Jordánu 9 měst, zvaných města útočištná, v nichž mohl ten, kdo se nedobrovolně dopustil vraždy, nalézt klidný útulek a byl jist, že v tomto chráněném místě nikdo mu nebude škodit, dokud jeho záležitost by nepřišla soudu k rozhodnutí, však jedině nevinní mohou tam mít útulek nerušený. Též církev katolická otevřela své chrámy oněm nešťastným a z úcty k Bohu a jeho domu i na důkaz milosrdenství a dobroty nikdo v nich není obtěžován, dokud by nebyla dokázána jeho vina. Podobně Římané a jiní národové šetřili tohoto práva útulku.

Sursum Corda ! — „Vzhůru srdce, vzhůru mysli !“ I nám otevřen útulek v Ježíšovu Srdci. — Jest to z nejvznešenějších promluv jeho k nejmilejší učednici, když ji vybízí, aby se uzavřela do onoho svatého přibytku, ne aby tam dlela v sladké nečinnosti, nýbrž aby dokonala tiše obdivuhodné dílo své vlastní svatosti. — „Ejhle — praví jí — zde rána v mém boku, která budiž tvým sídlem teď a věčně. Zde uschováš svůj šat nevinnosti, kterým tě opět oději, protože ty budeš žít od nynějška životem mým; žijíc, jako bys již nežila, abych já žil cele v tobě; mysle na tvoje zdraví a na vše, co se ti přihodí; pracujíc, jakobys ty již nepracovala, nýbrž já pracoval v tobě. K tomu cíli je třeba, aby všechny schopnosti tvé duše i pocity tvého těla zůstaly jakoby pohřbeny ve mně, abys ty byla hluchou, němou a slepou,

jakobys odumřela pro věci pozemské. Dále je nutno, aby tvá vůle byla podrobena jedině vůli mé, a abys neměla jiného přání, lásky a žádosti, mimo jedině -mne těšiti a tato láska dá ti všecky rozkoše. Konečně je třeba, abys nehledala ničeho kromě mne, jestliže mne nechceš uraziti, podceňujíc mou moc, ježto já chci tobě býti vším. Buď stále připravena, abys mne přijala, já budu stále hotov dáti se tobě. Často budeš opuštěna, pro nepřázeň nepřátel; já pak obklopím tě svou mocí a budu tvou odměnou a vítězstvím. Tvé oči nechť obracejí se jedině ke mně. Milovati a trpěti buď tvým heslem: „Jedno srdce, jediná láska, jediný Bůh!“

Listy psané Markétou po takových slibech více než slova přinášely ohně. Od svých spolusester byla vy-
zvána, aby se uzavřela v onom božském útulku nejsv. Srdce! — „Nemohu vyjádřiti radost, která se mne zmocnila,“ — píše své staré představené — „při čtení Vašeho dopisu, kterým projevujete přání, abych se cele dala božskému Srdci našeho Pána Ježíše Krista, ježto se mi zdá, že je to prostředek k zajištění naší ochrany v tomto bídném životě, plném nebezpečí a nástrah. Když budeme zasvěceni tomuto božskému Srdci, abychom Je milovali a ctili ze všech sil a jemu se plně oddáme, Ono bude pečovati o nás a dá nám přejíti přes všecky překážky k přístavu své slávy. Proto já kladu všechnu svoji naději v zásluhy jeho Srdce! Jaký rozdíl. Lidé slibují mnoho, ale málo dodržují svůj slib. — Kristus nechá hodně doufati, a dá mnoho a dá pro celou věčnost.

2. část. *Nejsv. Srdce jistým útulkem v hodině smrti.*

Nikdy se nám nezdají lidé tak malomocnými jako v hodině smrti. A právě naopak, Kristus ukázał nám při své smrti svou velikost a otcovskou dobrotu.

Co nám chystají naši přátelé při smrti? Rakev a rubáš — Bůh nám připravuje šat slávy. Naši milí nám dávají neplodné slzy marné chvály, nádheru pohřbu, vše určené brzkému zániku, — Bůh dělí se s námi o nebe, kam pláč nedoléhá, kde bolest je neznáma, kde slunce radosti nezapadá nikdy! Kdo může Vám přislíbiti takových statků za dnů našeho žití? Bůh jedině nám může vše přislíbiti, protože jediný On může slíbené splnit.

Markéta žila v nejsvětějším Srdci. Chodila volajíc: Jak sladko je zemřít, jestliže jsme obdrželi milost ze Srdce jeho, které nás pak musí souditi.

Její smrt byla splněním tak krásných slibů jí daných. Její poslední nemoc, jako předešlé, kterými byla navštěvována, nebyla věčná, nýbrž z její lásky, dle úsudku, daného samým lékařem. Z počátku se myslelo, že to nic není, Markétka zatím byla jediná, která cítila, jak láska nad duší její vítězí, že nemohouc dosti milovati zde na zemi, jest na odletu k nebi, kde nebude nic překážet její lásce. Proto tak neochvějně si přála přijati svátosti a poslední pomazání. Nuže, kdo nalezne slov výmluvnějších k pochopení zanícení oné duše v posledním spojení Eucharistickém s jejím nejmilejším!

Stačí říci, že by neodpověděli dokonale na její hořící lásku božskému Mistru v životě stále přinášenou, v onom božském tajemství. Zdá se, že po okamžiku bázně z božského soudu nastoupila blaženost nebeská, k níž duše její směřovala. Kristus byl úzkostliv o její pokoru, a aby v této hodině rozhodující pamět velkých zásluh a ctností, jimiž byla bohata a skvělý úspěch z kultu Bož. Srdce, nedala jí upadnouti v myšlenky marné slávy, chtěl, aby kráčela jako mráček, zastřevši krásnou tvář lásky důvěrné, ale krátce na to bázeň byla zažehnána, vrátil se klid dokonalý a s odleskem nebeské radosti

na své tváři odcházela prohlašujíc: „Já budu opěvati na věčnosti milosrdenství mého Pána.“ Co si přeji v nebi a co chci na zemi, mimo tebe jediného, můj Bože. Hořím, hořím... Jestliže toto byl odlesk boží dobroty a milosrdenství, jaká útěcha pro mne! Ale já nikdy nedovedla milovati dokonale svého Pána.“ A obracejíc se na spolu-sestry pravila jim: „Proste vy, milujte tuto Lásku, milujte ji dokonale. Jaké štěstí! O Ježíši, kdy mne zavoláš z tohoto vyhnanství.“ Chtěla, by předčítaly jí litanie k Bož. Srdci Páně a P. Marii, a na otázku, komu je třeba útěchy, odpovídala: „Mně nezůstane jiné, než ponořiti se do Bož. Srdce, abych v něm našla poslední dech. A tak odletěla duše její jistě jako holubička touhou volaná do sladkého hnízda.

3. část. Národové v krásném závodění utíkají se v tento útulek.

První město a diecése, která se utekla do tohoto útulku, byla Marseille. Toto město morem navštívené, proměňovalo se ve hřbitov. Biskup a starosta obce zasvětil lid Božskému Srdci a ejhle! přišla ihned záchrana. Na díkučinění byla postavena lidem tohoto města votivní kaple. Zničená v revoluci, byla znovu zbudovaná. Svátek Božského Srdce podobal se zde slavnosti Božího Těla. Pak i jiná města francouzská napodobovala zářného tohoto příkladu.

Kanada se oficielně zasvětila tomuto krásnému kultu a Božské Srdce září ve znaku jejím. Maria Pia, královna portugalská vymohla si v Římě, že slavnost Božského Srdce vyniká tam nad jiné a je pod ochranou vlády. Venda, ozbrojená škapulířem Božského Srdce, statečně odporovala řádění revolucionářů a Napoleon I. nazval boj ten „bojem gigantů.“ Stateční Tyrolané, aby

uchránili poklad své víry proti hordám revolucionářů, v r. 1796 zasvětili se Bož. Srdci a jejich malé vojsko přinutilo k ústupu ony massy svatokrádežné.

Řehoř XIV, doporučil P. Riccadonna-ovi, který odjížděl na misie do Syrie, aby tuto dal do ochrany Bož. Srdce. Učinil tak a také dnes rozsáhlé pláň Syrie Velkého Hermonu až po Baalbeck posety jsou jarní květenou náboženských institucí a lidem zbožným, a schopným houževnatě chrániti své katolictví před každým útokem.

Francie, která se stala pro svou lítost a lásku „Magdalenou Národů,“ sama se dala pod vládu Božského Srdce ve své akropoli na Montmartru, zbudovavši nádherný chrám z darů svých synů. Rovněž v Římě, Neapoli a jinde budují se votivní chrámy Králi Srdcí. Belgie, Polsko, Španělsko, Columbie, Brasille, Mexiko a jiné země závodí, aby zajistily si ochranu toho Srdce proti bludům a neřestem povstalým uvnitř země i proti nebezpečí úkladů cizích. V několika rocích je zřejma novela Svatodušní s obdivuhodným otřesem národů, toužících píti vody živé z pramenů Bož. Srdce.

Ó Ježíši, Ty jsi řekl a skutky ukázal, že tvé Srdce je útočištěm všem. Dej, abych i já měl útulek v tvém Srdci.

(*Rozmluva.*) Kde mohu naléztí jistoty své záchrany mimo tvé Srdce? Kdo chceš mne naléztí, hledej mne v něm!

(*Úmysl.*) Budu často opakovati: Bože mého srdce, Srdce mého Boha, buď mým útočištěm!

(*Duchovní kytička.*) Srdce Ježíšovo, spáso v tebe doufajících, smiluj se nad námi!

Požehnám hojně všem jejich podnikům.

(Modlitba přípravná jako při I. rozjímání.)

(Úvod první). Ku své útěše připomenu si slova Kristova pronesená k nejmilejší žačce: „Peklo bude zuřiti proti uctívání mého Srdce; ale toto zvítězí, protože já budu s dílem tím, budu v něm hřímati svými osvědčenými slovy, a po bouřce nastane uklidnění, po válce vítězství a jedině láska má bude panovati.

(Úvod druhý). Dejž mi, o Pane, abych nikdy nepřiložil ruky své k dílu, dokud by nebylo dříve posvěceno požehnáním tvého Srdce.

(Rozjímání). — 1. část. *Kristus řídí veškeré záležitosti s moudrosti.*

Jest to boží moudrost, jak praví apoštol (I. Kor.), která vyvoluje si slabé nástroje k budování svých velkolepých plánů, protože všecka sláva konečného úspěchu k Bohu se vrací a nikoliv k člověku.

Kristus chtěl, aby Markéta vykonala velkolepé dílo v trojím období, t. j. 1. aby roznítla k milému uctívání jeho Srdce - své spolusestry v Paray-le-Monial a v jiných klášterech Navštívení, 2. aby tuto pobožnost rozšířila též i mimo kláštery a 3. aby zbožným lidem naplnila chrámy, v nichž Církev by stanovila slavnosti a pocty liturgické a universální. Všechno to zázračně bylo vykonáno.

R. 1685 Markéta byla učitelkou novic v Paray-le-Monial; a 26. července, v den jmenin této světice, připadající na pátek, ony mladé její žačky připravovaly se, aby jí vzdaly hold své zvláštní úcty a vděčnosti. Učitelka jejich jim však doporučila, aby pocty jí chystané vzdaly Božskému Srdci. Tak se stalo. Vyzdobily jednu

místnost, která později sloužila za kapli: zde postavily oltářík. Jedna novicka štětcem pokryla stěny růžemi, hvězdami a hořícími srdci, jak ještě dnes možno shlédnouti. Na oltářík růžemi vyzdobený vložily obraz Bož. Srdce. Ráno v den svých jmenin byla Markéta přivedena do této improvisované oratoře a s vroucností v pravdě serafínskou zasvětila sebe a své novicky Králi srdcí. Bylo to první zasvěcení Božskému Srdci hloučkem panen v soukromé oratoři, první jiskra, z níž vyšlehl mocný plamen, hořčičné seménko, jemuž bylo souzeno, aby z něho vyrostl vznešený strom.

☛ Ale nejprve musela Markéta překonávati překážky a odpor u domácích. Jedna představená, jinak velmi duchaplná a dobrého srdce, měla nechuť k novotám, protože žárlivě bděla nad přesným zachováváním svatě řehole. Když novicky na popud své učitelky pozvaly představenou tu ku slavnosti uctívání Božského Srdce, byly jí chladně přijaty se slovy: „Řekněte své učitelce, že pravá oddanost záleží v řádném plnění našich pravidel.“ Došlo konečně k tomu, že Markétě byla projevena nedůvěra. Ale nebylo třeba něčeho se báti, neboť Božské Srdce slíbilo tomuto dílu své požehnání a jakoby kouzlem neb zázrakem byly úsudky o dílu tom změněny.

Táž představená, v Paray-le-Monial k dílu tomu chladná, odmítavá, za své správy kláštera Semur dala malovati olej. barvami krásný obraz Božského Srdce, vystavila jej na oltář domácí kaple, kde všechny sestry dle jejího příkladu Bož. Srdce uctívaly.

Všechny kláštery Navštívení učily pak tomuto novému kultu. Kopie obrazu ze Semur byla zaslána dárkem Markétě, která nesmírně byla potěšena a pravila: „Nyní zemru spokojena. Srdce Páně jest poznáváno, zatím co

já všem neznáma.“ Svě představené do Semur psala ve jménu Kristově, že její Bratrstvo, které vzdalo Srdci P. první pocty, dobylo si cele její lásky, stalo se předmětem jejího potěšení a přeje si, aby se jmenovalo Nejmilejší Bratrstvo Jeho Srdce. Zatím v Paray ta, která nejvíce odporovala tomuto kultu, vyžádala si obraz zasláný ze Semur, vystavila jej na oltářík choru, byla první, která jej uctívala a pozvala všechny sestry, aby se zasvětily Božskému Srdci, a tak den sv. Aloise r. 1690 byl dnem prvního zasvěcení B. S. dle formule, složené Markétou. Tudiž tam, kde světice musela okusiti první hořkosti pro své dílo, dobyla prvního vítězství. A já bych byl ztratil odvahu. Modicae fidei, quare dubitasti — Malověrný, proč jsi pochyboval! — řekl Kristus Petrovi a opakuje to mně.

2. část. *Kristus pomáhá rychle.*

Markéta dočkala se toho, že Semur, Paray, Moulins, Dijon, Paříž měly obrazy B. Srdce; ale toužila, aby obraz jeho byl vyryt do mědi, by mohlo býti vzato hodně kopií ku propagaci mezi lidem. M. Toly vyryla obraz B. Srdce do mědi a tak tisíce snímků měly kláštery a věřící. V Paray se postavila v zahradě kaple zasvěcená B. Srdci a strážcem svatostánku byla určena právě ona, dříve zneuznaná Markéta s novickami. Po dohotovení kaple byla slavnostně vysvěcena za přítomnosti místního i okolního kleru, doprovázeného z hlavního kostela do klášterního velikým zástupem lidu. Markéta po této slavnosti zůstala pak pohroužena do modliteb celé dvě hodiny, jsouc blažena, že viděla vzdáti veřejný hold Božskému Srdci. Kaple a oltáře vedlejší zřídily se později. Bratr světice — laik — zřídil jednu kapli na díkuvzdání za uzdravení svého

bratra faráře, když byla za něho obětována mše sv. v první pátky měsíce.

Po obrazech a kapličkách došlo na knihy. M. Toly napsala první knížku o Božském Srdci s modlitbami, složenými Markétou; P. Gette napsal „Malou oběť mše sv. B. Srdce“. „Noviny duchovních cvičení“ P. Colombièra rozšiřovaly jiskérky lásky a blesk zjevení Markétě učiněných, ještě za jejího života. P. Gallifet, který učinil slib, že zasvětit svůj život Bož. Srdci, když bude vyléčen ze své nebezpečné nemoci, a který psal díla, která jsou v pravdě klasickými, svým žákům v Lyoně vštěpoval nejcennější zárodky tohoto kultu čtením knihy tisknuté v Dijoně a předčítáním litaní k Bož. Srdci, dále pak modlitbami, složenými Markétou, které jim tištěné rozdával, aby tento kult hojně propagovali. Kniha P. G. Croiseta, přehlédnutá a schválená světicí, měla ohromný úspěch. Po její smrti byl do ní vložen i její životopis. Svaté přijímání v první pátky měsíce je slavnostní a vytrvale dodržováno. A v jediné Marseilli, jak píše světice, 27 sdružení přijalo tuto pobožnost prvního pátku v měsíci a neuvěřitelný počet duší toužících po chlebě eucharistickém.

Dvě další vítězství dobyla Markéta a sledovala je s velikou radostí. Všecky kláštery Navštívení, některé dříve, jiné později uchýlily se do stínu požehnaného stromu Bož. Srdce. A byla to nejsv. Panna Maria, která v slavnostním zjevení se Markétě v den Navštívení r. 1688 vložila do rukou svých přemilých dcer k přechovávání nepřeborný poklad, jímž byla celá církev obohacena.

Jiná útěcha, již Markéta toužila se dožítí, byla věděti, zda bude schválena církevně mše sv. B. Srdce klášteru a celé diecési. A byla to představená v Dijon,

která, byvši podněcována Markétou, obdržela milost a v r. 1688, v první pátek měsíce, viděla plniti se proctví světice. „Bož. Srdce Páně zvítězí nad všelikými překážkami.“ Kolik vítězství v jediných 15 letech!

Byl to výsledek požehnání, příslibených a rozlévaných Božským Srdcem.

3. část. *Kristus korunuje dílo plným úspěchem.*

Nedočkala se toho Markéta, která zemřela ještě mladá r. 1690. Ale ona připravila úspěch ten a svou smrtí ještě více jej rozšířila, protože potom se mohla projevit světu duchovní bohatství, uzavřená v nové formě kultu a národové zanícení láskou k dobrému Srdci Člověka-Boha, přijímali kult ten v krásném závodění a se svatým nadšením.

Bylo potřeba, aby ponětí o Bohu bylo přístupnější, přitažlivé. Calvinisté a Jansenisté říkají, že boží zákony jsou jhem nesnesitelným, že některé z nich jsou rozhodně zavrženíhodné, že opětne upadnutí do chyb se nerozhřešuje, že jedině dokonalý může přijati Tělo Páně. Srdce zůstávají pro takové zásady ledová, zoufalá. Neukazuje se ve svátostech dobrota Kristova, ale přísnost soudce.

Markéta dala naslouchati všem ozvěně oněch ohrazení Kristových: Ejhle srdce, které tolik milovalo . . . Pojdte ke mně všichni, . . . a já vás občerstvím . . . pokoj vám!

Francie, Italie, Belgie, Polsko, Španělsko slyšely ona sladká slova. Čína, Amerika, Afrika viděly nové světlo. — Biskupové a vrchnost světská, shromáždění v Římě, nabádali, aby prohlášen byl svátek Bož. Srdce; více než 300 spisovatelů, theologů a řeholníků zdůrazňovali vznešenost a nutnost tohoto nového kultu, takže římsští papežové jej přijali pod svou ochranu. Oltáře, chrámy,

členové nábož. sdružení, zpěváci, poutníci plný měsíc vzdávali hold Bož. Srdci. Skoro 30 milionů věřících se sdružilo v mírovou ligu „Apoštolát modlitby“. Všeho se dosáhlo. Svátek i zvláštní mše sv. k B. Srdci; Pius IX vyzval farnosti celého světa, aby se zasvětili Králi Srdcí. Lev XIII. zasvětil se Mu celým svým vznešeným aktem humanity; rodiny si Ho vyvolily za Vladaře lásky; ze všech míst ozývá se: Oportet illum regnare = On musí kralovati. Sto let trval zápas nového kacířství proti kultu lásky, ale láska vítězí, láska se veselí, láska Bož. Srdce všechno potěší.

(*Rozmluva.*) Zaujmi cele a trvale mou mysl, mé srdce, mé smysly, ó Božské Srdce Páně, abych Tě miloval z celé duše své a síly své.

(*Úmysl.*) Slovem i příkladem chci i já rozšiřovati tvé království lásky, zvláště v rodinách mezi lidem.

(*Duchovní kytička.*) Srdce Ježíšovo, králi a střede všech srdcí, smiluj se nad námi!

VI.

Hříšníci naleznou v mém srdci nekonečný pramen milosrdenství.

(*Modlitba jako při I. rozjímání.*)

(*Úvod první.*) Představím si dobrého pastýře, kterak očekává návrat zbloudilé ovečky s nevýslovnou trpělivostí a když se tato nevrací, jde a hledá ji s péčí mateřskou a naleznuv ji, vezme ji na bedra svá a odnáší s nejněžnější láskou. Jest to obraz, kterým Kristus znázornil své Srdce ve svých voláních ku hříšníkům.

(*Úvod druhý.*) Jsem hříšníkem i já, o Pane, a proto volám vroucně ku tvému Srdci: Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství, smiluj se nade mnou!

1. část. *Nejsvětější Srdce čeká hříšníky.*

Není a nebylo srdce, které tolik nenávidělo hřích a přece tak milovalo hříšníky, jako srdce Ježíšovo. Ono jest jediné, jež plně chápe všechnu zlobu hříchu, která je skoro nekonečná. Ono jest jediné, které miluje nekonečnou láskou božského Otce, jemuž hříchem se činí nevýslovná urážka. Ono jest jediné, které zná všechny škody, jež hřích přináší hřešícímu. Hřích mu obnovuje utrpení na Kalvarii a ono přece miluje kajícího hříšníka.

Křesťan odpouští svému nepříteli, protože mu tak přikazuje evangelium: ale nemůže mu opět dátí té lásky původní, jednak že rány, zasazené nevděčností se nezacelují, jednak, že nevidí do nitra svého nepřitele ani do jeho budoucnosti a tudíž neví, zda neobnoví učiněnou urážku.

Kristus, který vidí do duše hříšníka, vidí i jeho velkou lítost a opravdovou vůli se polepšiti, odpouští mu, duši jeho činí nad sněh bělejší, která pak se rozněcuje láskou k Němu a hoří barvou nachu. Kristus ponořuje viny hříšnickovy na dno mořské, zapomíná jich, nabízí kajícímu své přátelství a v nebi pak se raduje s anděly z pokání jednoho hříšníka více, než z dokonalosti mnohých. Je snad třeba návratu hříšníkova, aby byl blaženým? Nikoli, je blažený sám o sobě. Nezakouší snad odpor z nevděčnosti a nestoudnosti hříšnickovy? Bohužel. Ale vidí v něm přece dílo svých tvůrčích rukou a vítězství své krve vykupitelské, pročť nechce, aby byl zatracen, nýbrž aby byl spasen.

Kristus pozval jednoho dne svou milou žačku, aby nahlédla do rány v jeho boku, hluboké a bezedné to propasti, otevřené kopím nezměrné jeho lásky. „Dvě studnice — řekl jí — zde nalezne duše: pramen vody

živé, aby se očistila a obdržela zároveň život milosti beze hříchu a výheň lásky, která nenechá více žiti, jestliže to není život lásky. Zde hříšníci naleznou milosti posvěcující a ozdravující potřebné ku odvrácení se od propasti ztracení. Já jsem prostředníkem mezi Otcem a lidmi, protože toto Srdce mé má moc vyprositi jeho smír a milosrdenství a oddáliti tak zasloužené tresty za jejich hříchy. Toto mé srdce neztratí jedinou duši, která mu vzdá hold ze své upřímné vůle.“

Boží Slovo mohlo pomáhati ubohým hříšníkům svou božskou mocí, ale nemohlo, dříve než se vtělilo, míti soustrast s nimi, milosrdenství. Misericors vzniklo z miserum cor t. j. srdce, které pocítuje naši ubohost. Člověk se protivil Bohu; Bůh mohl ho zničiti po prvním jeho přestupku. Kdyby se byl býval alespoň vinník obrátil k Bohu, aby si vyprosil jeho milosrdenství! ale neučinil tak, naopak došlo k jiným hříchům: a Bůh soucitně čekal. —

Z vinníka stával se hříšník drzý, dávající pohoršení a zakládající svými hroznými krvavými oběťmi království hříchu. A Bůh čekal ve svém nesmírném milosrdenství.

Sv. Bernard rozjímal o tomto zápasu božské dobroty s lidskou zlobou a volával: O veliké vůbec milosrdenství Páně v čekání: čeká, snáší, shovívá. Kolik roků? A odpovídá udiveně: deset, dvacet, třeba až do stáří. A čekati, neznamená hříšníka pouze netrestati; ale zatím co tolik nevinných trpí nouzí, nemocí, hříšník oplývá blahobytem a těší se z krásného květu zdraví! — Ó nevýslovná vznešenost shovívavosti! — volá svatý Augustin, který po 22 roků svého mládí žil životem nezřízeným.

2. část. *Dobry Pastýř hledá hříšníka, který před ním prchá.*

„Já jsem tě urážel — mluví dále ku Kristu Augustin — a tys mne obhájil; já jsem tě odmítl ze strachu a tys nade mnou bděl; já jsem se chtěl klásti v náruč svého nepřítele, tys ho děsival, aby mne neuchvátil“ — Augustin konečně propukl v pláč a konečně se vzdal onomu božskému milosrdenství, které přirovnává ku královskému orlu, kroužícímu neustále nad ním, aby ho uchvátil a učinil jím, utíkajícím jinochem bohatou kořist Božskému Srdci Ježíšovu.

„V Africe — praví dále — byla má matka nástrojem a živým obrazem boží dobroty, volající mne neustále ku práci; opustil jsem Afriku a zakotvil v Ostii, abych unikl jí z dohledu. Ale marně; ona mne sledovala stále. Z Ostie jsem šel mezi zbouřence do Říma a z Říma do Milána a stále jen hledal jsem, jak bych se skryl: mezi přáteli, v divadlech, zábavách; a ona stále věrně a neunavně mne sledovala, mávajíc křídly nade mnou: Kroužilo nade mnou z dáli věčné milosrdenství. — A Ježíš ukřížovaný mne vábil k sobě svým milostným šepem: Kam jdeš, Augustine, neboj se, má náruč je otevřena, aby tě objala, mé rty připraveny, aby ti vtiskly polibek smíru, otevřený bok a probodené Srdce hotovo přijati tě a ukonejšiti v tomto zdroji lásky. Ó vrať se synáčku, dlouhým voláním hlas můj seslábl. Namáhal jsem se, snášeje, prose, volaje; vyschlo hrdlo moje. — Jestliže nemáš lásky v duši své, měj alespoň soustrast se mnou: Ten, jenž dosud slitovával se nad tebou, k tobě nyní volá: slituj se nade mnou!“

Tato volání nemohla minouti se vítězstvím; a bylo velkolepé. V kolika spisech Augustinových milosrdenství

Srdce Ježíšova obnovuje tyto otcovské nářky a užívá těchto milostných rozmluv.

Ubozí hříšníci, kteří klesáte pod tíhou svých vin a kteří nemůžete nalézt na cestě hříchu ani odpočinku, ani pokoje, vizte, kterak Kristus vám otvírá své Srdce a chce Vás přijati v ně. Jestliže toužíte opravdově po svém duchovním ozdravení, slyšte dnes volání Dobrého Pastýře a svého Boha. Slyšela je Magdalena, slyšel i Petr; ona stala se serafínkou lásky, tento pak miloval Krista nejvíce ze všech apoštolů. Toto Srdce, plné lásky, které se neuzavřelo ještě nikomu, bude vaším útulkem, vaší útěchou, vaší záchranou. Odpustiti a zachrániti toť jediné přání, jediný účel jeho života: pro naši záchranu se vtělil, narodil, trpěl, ukřižován byl, zemřel, vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa.

3. část. *Nejsv. Srdce přijímá hříšníka, který se k němu vrací.*

Dojemná jsou zjevení, jež učinil Kristus Markétě r. 1689; v nich projevil svou nesmírnou lásku k hříšníkům. „Já musela stále naříkati — řekla mi — zároveň s Ním, aby obdrželi oni milosrdenství, by jejich hříchy nedosáhly svého vrcholu a aby Bůh odpustil jim při pohledu na lásku, kterou On přináší jeho nejmilejšímu Srdci. Toto Srdce neustává se spalovati plamenem lásky, která hoří k nám, ubohým hříšníkům a proto ono Srdce chce kralovati mezi námi, aby nám mohlo poskytovat stále svého milosrdenství.“ Nyní pochopuji, proč Markéta neustávala prositi ho za obrácení hříšníků a často, jak sama vypravovala, modlitby její dobývaly vítězství.

Jako lékař — praví Kristus v evangeliu — nepřichází ke zdravým, ale k nemocným, tak i já sestoupil jsem s nebe ne pro spravedlivé, ale pro hříšníky. Jeho nepřátelé Ho nazývali „přítelem hříšníků“, a on je

nechal mluvití a spíše pochybovati o jeho svatosti než o jeho lásce k hříšníkům: dal se pozvat sám do domu lichváře Zachea a učinil z něho spravedlivého.

Hledal, ač znaven dlouhým putováním, zbloudilou Samaritánku, poučil ji a učinil z ní hlasatelku svého poslání u jejích spoluobčanů. Matouše publikána, všemi nenáviděného celníka povýšil k úřadu apoštolskému, k hodnosti evangelisty a ke slávě mučedníka. Plakal při pohledu na Jerusalema a předpovídaje jeho hroznou zkázu. Po svém z mrtvýchvstání nejprve se ukázal hříšníci, jak praví evangelium, a tuto chválil pro její velkou lásku; hájil ji proti zlořečenému Jidášovi: dal nám ji za vzor života kajícího, a chtěl, aby o ní vyprávělo evangelium celému světu.

Spravedliví takřka želí, že prvé slovo umírajícího Krista nebylo proneseno k Marii, nebo Janu, ale k útěše spoluukřižovaných: a ve druhém zvolání praví k lotru na pravici: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ Kdo jsou v církvi první dva z hlavních apoštolů? Dva kající. — Kdo je největším teologem a doktorem? Augustin, který dlouhá léta šel cestou hříchu.

Též i já, o příteli hříšníků, chci se učití ve škole tvého Srdce, jak to činila Markéta a prositi za jejich obrácení, aby tvé Srdce, které krvácí za ně, zvítězilo a jásalo.

(Rozmluva). Ne, nechci napodobovati hříšníků, kteří ještě se bojí přiblížiti se k tvému Srdci, jedinému to trůnu milosrdenství. Ale když jsem pochopil, jak je miluješ, nehledě na hříchy, neb na příčiny jejich vin, přicházím k tobě s důvěrou a zdrcen, pokořen, prosím za odpuštění.

Úmysl: Každý den budu vzývati Božské Srdce Páně za obrácení ubohých hříšníků.

Duchovní kytička. Srdce Ježíšovo, trpělivé a mnohého milosrdenství, smiluj se nad námi.

VII.

Duše vlažné stanou se horlivými.

(Modlitba jako při prvním rozjímání.)

(Úvod první.) Připomínám si závažná slova výčitky, jež Bůh pronesl ku vlažnému v Apokalypse (III. 16). „Poněvadž jsi vlažný, a nejsi ani horký ani studený, vyvrhnu tě z úst svých. Ó bys byl studený aneb horký.“ V slibu Božského Srdce slyším však Krista, kterak praví ku vlažnému: „na můj pokyn staneš se horlivým.“

(Úvod druhý.) Dejž mi, Srdce láskou planoucí, abych se posílil v této výhni dobroty a lásky a vytrhni z duše mé chorobný kořen vlažnosti!

I. část. *Nejsvětější Srdce ukazuje nám všechnu ohavnost vlažnosti.*

Vlažnost je protikladem horlivosti; horlivost je vyzařováním, tudíž sesilováním lásky; je tedy vlažnost zapadáním neboli ubýváním lásky.

Svatý Bernard a staří i noví učenci dokládají, že je snadněji obrátiti hříšníky od neřestí ku ctnosti než nábožného vytrhnouti z lhostejnosti a povzbuditi ho ku horlivosti. Vlažný nedá se přesvědčiti, že se nalézá ve stavu nebezpečném, protože hříchy, kterých se dopouští, jsou stále „odpustitelné“, t. j. zasluhují odpuštění a vlažný praví o sobě sám v Apokalypsi: Jsem bohat, ano, zbohatnul jsem a nepotřebuji ničeho (nullius in opes, dives sum et locupletatus). — Ejhle, choroba nepoznaná, nepečuje se o ní; choroba zanedbaná, stává se tudíž nevyléčitelnou. Je to zdlouhavé umírání. Nemocný ztrácí barvu tváře, zář oka, ladnost pohybů,

pružnost a krásu těla, stává se malátný, nechutnají mu zdravé pokrmy. Nedává již svým úkonům krásnou barvu odhodlanosti, ráznosti a přímosti, nýbrž je v každém svém jednání kolísavý, vyhýbavý, mdlý — ; hledá útěchy u mnoha lidí — chodí ku svátostem ze zvyku.

Nuže, kdo mu ukáže — všechnu ohavnost zla? Nechuť, kterou má ku pobožnosti k Božskému Srdci! Tma a světlo, zima a horko, nemoc a zdraví, slabost a síla, nenávisť a láska, smrt a život se vylučují vzájemně. Takový rozpor je mezi stavem vlažného a stavem oddaného Božskému Srdci Páně. Tam mělkost, lhostejnost ve vykonávání svých povinností, snižování úcty a touhy po dokonalosti, strach z různých překážek, každodenní dobrovolné množení hříchů odpustitelných, lhostejnost, tupost, tvrdost. — Zde pak zanícení a ušlechtilost ve vykonávání božských příkazů, touha po stupňování ctností, odvaha k zápasu, nutnost napravovati urážky činěné boží velebnosti, vypovědění boje mravním nedokonalostem, horlivost pro sv. přijímání, dokonalost v lásce k Bohu a bližnímu. Jaký opak!

Jak může vlažný říkati Kristu: Pane, já tě miluji, jestliže jeho vlažnost vzbuzuje v Božském Srdci pocit nechuti a ošklivosti, horší rozhořčení a hněvu?

Kristus přišel, aby přinesl oheň na zem a vlažný odráží jeho zář. V chlebě eucharistickém Kristus nám připravil pravé hody lásky, ale vlažný odmítá jej přijati. Ježíš pozdvihuje duše do výše, ale duše vlažného odepírá stoupati. Ježíš chce zničiti království hříchů, vlažný však staví mu trůn ve svém srdci. Kristus rozlévá plnými proudy milosti tam, kde věřící běží, aby se jimi očistili a občerstvili, vlažný nachází zde ztížení svého ubohého postavení.

Ano, nyní chápu celou ohavnost — choroby vlaž-

nosti. Pro toho, kdo je zasvěcen Bohu, je to stav zvláště nehodný a ve zřejmém odporu s jeho sliby (povoláním); jestliže se odmítne milost, zůstanou neplodná nadšení, a žije se v zádumčivosti.

2. část. *Nejsv. Srdce uzdravuje vlažné.*

Jestliže Ježíš řekl své milé žačce: „duše vlažné stanou se horlivými,“ chtěl říci, že vlažnost, jak tvrdili jistí asketové, není překážkou nepřekonatelnou. Vyléčení z nemoci vlažnosti spočívá na uctívání Božského Srdce. Nechť vlažný tudíž počne tento kult opravdově a vážně pěstovati. První krok k úplnému vyléčení je důvěra v Jeho božský slib. Voda vlažná je stav mezi vařící a studenou; nemoc mezi zdravím a smrtí; ona není ledová a může se státi vřelou, tato pak, změní se, může dáti život plný síly a odvahy.

V duši vlažné není ještě nadobro uhašen plamen lásky, nýbrž v ní neustále doutná a může se vznítiti a vzplanouti znovu. Ono Srdce, které je vzkříšením a životem kajícího hříšníka, zdaž není vzkříšením a životem vlažného, který se naučil od Božského Srdce znáti všechnu ohavnost své nemoci duchovní a nyní se za ni stydí? — A toto je druhý krok k jeho vyléčení. Není to duchovní nemoc nevyléčitelná. Jestliže duše užívá prostředků, odkázaných nám Ježíšem, pocituje ihned ulehčení a ozdravení. Ejhle rozhodný krok k proměně vlažného. Jaký zázrak! Lékař jest Bůh — božský je tudíž lék. Jestliže dobrý pastýř hledá uprchlou ovečku a aby ji dostihl, obklopí ji sítí svého milosrdenství, může snad odmítnouti duši vlažnou, která se k Němu vrací ze své vůle? dříve než přijala kult uctívání Bož. Srdce, byla bez vzletu a síly, ale sblížením Bož. Srdce se vzpružila a ozdravěla.

Vlažný žil dříve v chybách rozhřešitelných, ale roz-

jímáním o nevýslovné dobrotě a vzpomínkou na všechna prokázaná dobrodiní Bož. Srdce, zavrhl ošklivý zvyk dále je urážeti. Dříve přicházejí, pravil : „není mi třeba, abych stoupal vzhůru po stupních dokonalosti až tam na stupně slávy.“ Ale jediný pohled na obraz Bož. Srdce, přibitého na kříži, ovinutého trním, tonoucího v moři plamenů, probodeného kopím, na všechny trýzně, podstoupené z lásky, která neříká nikdy dosti, dává mu pochopiti tytéž city Srdce Člověka-Boha dle příkazu apoštolova (Fil. 2.) : „To zajisté smýšlení mějte v sobě, které bylo i v Kristu Ježíši.“

Milost, která prýští z něho, ihned nebo později přinese rozhodné vítězství. Průlom je učiněn, duše již se vzdává, roste v ní důvěra a šíří světlo, teplo a síla, vlažnost a lhostejnost ustupuje, duše pociťuje znovuzrození a vítězství ; vše vidí v novém světle, nabývá novou sílu vůle a dřívější lhostejnost patří jen vzpomínkám. Dokonalost bude výsledkem rozjímání a denních zkoušek, kterých vlažný opomíjel. On se zaslavil Bož. Srdci v důvěře, že Jeho sliby nejsou klamné.

3. část. *Božské Srdce rozněcuje horlivost v řeholích.*

V listech P. Croiset-ovi a j. Markéta popisovala zázračnou působivost, jakou má tato pobožnost na obnovení původní zbožnosti v klášteřích, vylučujíc z nich veškeru lhostejnost a vlažnost. „Namáhejte se — opakuje všem ředitelům — aby ji přijaly osoby zbožné, které by z ní čerpaly hodně posily, aniž by jim bylo třeba nějaké reformy k návratu k původnímu ideálu zakladatelovu.“ Jansenismus, který již zachvátil ve Francii nemálo klášterů, po Part-Royal, usiloval dobýtí též kláštery Navštívení.

„Nový duch — psala světice — usiluje vzítí nám pokoru a jednoduchost a dosaditi pýchu a ctižádost.

Náš ústav byl by býval zničen. Aby nepodlehl, náš sv. František Sáleský nám dal dosáhnouti daru Božského Srdce. On byl jeho pravým přítelem a neustále žil v něm. Peklo usilovalo, aby nám přivodilo škody, ale sv. Otec nám dal našeho ochránce. Oh, jakých milostí se nám má dostati v náhradu za uctívání Božského Srdce! Ono sejme s nás vše to, co by nám zbraňovalo ve sladké službě jeho lásky a dá nám opět původní sílu ducha našeho stavu.“ — V Dijon a Paray bylo třeba roznítiti horlivost. Nuže, řeholnice zasvětily se tam Božskému Srdci Páně a Kristus je pozdravil jako svá nejmilejší Bratrstva.

Bratrstva jiných řádů upadla do tenat jansenismu, ale řád Navštívení byl zachráněn. Mons. Arnaud a mons. Soanen ve svých diecésích ustanovili představenými Jansenistky, zreformovavší tak kláštery, t. j. přeměňivší je na způsob kláštera Port-Royal. Král francouzský je vypověděl a mons. Soanen musel se zřici svého sídla. A týž král chtěl, aby řeholnice řádu Navštívení šly řídit jiné kláštery, stížené tímto novým pekelným kacířstvím, které muselo zmateně ustoupiti při pohledu na obraz Božského Srdce. Po zoufalství následovala důvěra, láska po nenávisti, horlivost po lhostejnosti. Mons. Languet, velký životopisec Markéty, prisoudil znovuvzkříšení tolika řeholí zvláštnímu požehnání, příslibenému Božským Srdcem, které přišlo, aby přineslo oheň a netouží po jiném, než viděti všechna srdce plannoucí.

(*Rozmluva.*) Děkuji ti, o nejsv. Srdce Ježíšovo, že dovolil jsi vlažným, aby k tobě se přiblížili, ačkoliv jsi ústy svého milého apoštola prohlásil, že vlažného vyvrhneš z úst svých — naopak, tys učinil vlažnost zvláštní pohnutkou, by přiblížili se k pravé výhni lásky.

Šťastný onen nemocný, který, přiblíživ se k tobě, pocituje, kterak vlažnost jeho srdce ustupuje vřelosti božské lásky a nečinná zbabělost křesťanské horlivosti.

Úmysl. Denně podrobím všecky své úkony bedlivé přehledce.

Duchovní kytička. Srdce Ježíšovo, v němž se Otci dobře zalíbilo, smiluj se nad námi.

VIII.

Duše horlivé pozdvihnou se k veliké dokonalosti.

(Modlitba přípravná jako při prvním rozjímání.)

(Úvod první). Vzpomínám na setkání se Krista s bohatým mládencem, který toužil po dokonalosti. „Mistře, co mám činiti, abych byl spasen?“ a Kristus odpovídá: „Zachovávatí Boží přikázání“. I dí mládenec „všechna jsem vždy zachovával“. A Kristus, maje zalíbení v něm, vážně se na něho zahleděl. Táže se mládenec dále: „Čeho se mi ještě nedostává?“ „Státi se dokonalým a abys toho dosáhl, rozdej vše co máš a následuj mne!“

(Úvod druhý). Učiň ó Pane, abych měl zalíbení v dokonalosti, která je zde na zemi vrcholným dílem boží milosti.

(Rozjímání). — 1. část. *Srdce Páně podněcuje dokonalost.*

Vlažnost a vřelost jsou dva body diametrálně protichůdné, jak svými základy, tak svými výsledky. Nuže, jako v životě duchovním není horšího stavu nad lhostejnost, tak naproti tomu není nic prospěšnějšího duši jako horlivost a dokonalost. Kdo je původcem dokonalosti? Božské Srdce! Duše je dokonalá, jestliže ji zdobí pohotovost ve vzletu, rychlost v následování, láska

a velkomyslnost v obětech, radost v obětování se, pozornost a vroucnost v modlitbách, vytrvalá věrnost v povinnosti, odvaha a horlivost ve vystupování, čistota úmyslů. Nuže, kdož by neviděl, že úcta k Bož. Srdci podněcuje v duši vnik a zachování tak vznešených citů a velkých hodnot! Ono přineslo s nebe oheň a nežádá jiného, než viděti všechna srdce planoucí.

Právem duše dokonalá má v ošklivosti viny „odpustitelné“ a nedokonalosti mravní, které poskvvrňují čistou krásu. A aby se těmto nedokonalostem vyhnula, bedlivě stále střeží svůj cit a vzrušení. A jestliže je někdy napadena nepřítelem, odráží útoky, pozdvihá se, a odčiňuje ihned svůj pád upřímnou lítostí, duchem pokory, sebezapíráním a pevným předsevzetím, takže pád její, přirozenou křehkostí lidskou způsobený, stává se pro ni příležitostí ku novému vzkříšení duchovnímu. Tudíž, kdo je ctitelem Božského Srdce, ví, že nemůže mu vzdávati opravdovou úctu, která mu patří a kterou od nás očekává, jestliže se nebude střežiti chyb odpustitelných, jich litovati a dvojnásobnou horlivostí učiněné Mu urážky naší nevěrností, napravovati.

Co je konečně předmětem a účelem uctívání Božského Srdce? Předmětem je nekonečná láska a milosrdenství, kde Člověk-Bůh se obětoval za spásu lidí; a účelem pomáhati nám, abychom mu podávali lásku za lásku a podněcovati nás, abychom napravovali urážky, učiněné mu nevďěčníky. Nuže, podstatou dokonalosti je láska; je to známý výrok sv. Tomáše a jiných theologů. Kdo pěstuje úctu k Božskému Srdci dokonale, miluje je láskou ochotnou, vděčnou, se svatou náklonností, vzdává mu zadostiučinění, protože je nachází krásným, vznešeným, nepoznaným, pohaněným.

Nejdůležitější je láska k napodobování, neboť přijímá

způsob jeho vedení a myšlenkami, tužbami a city tohoto Srdce dává směr a pravidlo svým vlastním myšlenkám, přáním a tužbám a úmysl Srdce Ježíšova, slávy boží a spásy lidstva stává se ctiteli Božského Srdce předmětem jeho činnosti nadpřirozené ve spojení s činností, kterou Kristus pro vykonání svého velkého poslání osvětlil; zkrátka miluje to, co božské Srdce miluje a nenávidí, co Ono nenávidí.

Tak jsou tvořeny Božským Umělcem duše dokonalé, které ve spojení s Bož. Srdcem si svou dokonalost uchovávají a stávají se tak žhavými plameny lásky a milosrdenství, sálajícími z oné, nikdy neuhasínající výhně. Šťastné duše, jež zde na zemi již okouší ráje!

2. část. *Srdce Páně podněcuje pokrok v dokonalosti.*

Jako láska je plamen, který hoří a neříká nikdy: dosti, tak dokonalost musí stále dychtiti po nových úspěších.

Jestliže plamen na krbu přestává růsti a zdvihati se do výše, znenáhla hasne, umírá; rovněž i mystikové tvrdí, že na cestě dokonalosti nepokračovati, znamená jíti zpět: non progredi, regredi est (sv. Bernard); působivým účinkem pokroku je, zasvětit se lásce Božského Srdce.

Kdo chceš růsti v dokonalosti, pozoruj krásu, motivy a pohnutky v Srdci Krále svatých. Tam je všechna jeho nádhera a lesk. Mimo Boha, ideál dokonalosti jest jen pokrytectvím našeho ducha. Tři prvky tvoří dokonalost: 1. duch má úctu k Bohu a božským jeho věcem, uznává jejich spravedlivou cenu; 2. má lásku k Bohu a jeho neomezené dobrotě a lásku k lidstvu, s nímž ho láska boží spojuje, 3. má vzlet a zanícení pro dosažení života duchovního. Tyto podmínky, tyto city a životní síly v Božském Srdci jsou plně obsaženy. Může býti dokonalost svatých porovnávána s touto? Upřeme-li

tudíž pohled svůj na plameny, které vyzařují z oné studnice lásky, cítíme, jak duše naše je podněcována stoupati po stupních dokonalosti, která je skoro nekonečná.

Vidouce pak, že Bůh nás miluje láskou účinnou, vznešenou, neměnitelnou, věčnou, jsme vždy více přesvědčení o naší povinnosti sloužiti Mu za to co nejvěrněji. Toto je Srdce, které nám připomíná prokázaná dobrodiní přijatým člověčenstvím, svými milostmi a svou slávou; dává nám naslouchati nářkům a tužbám Lásky neopětované a od nás očekává útěchu a zadostiučinění. Úcta k Božskému Srdci podněcuje nás k napodobování ctností, jichž toto Srdce je hlubinou, a ozařuje našemu duchovnímu zraku perspektivu velkolepých odměn, přislíbených žákům a apoštolům úcty tohoto Srdce.

Čeho je nám třeba k této duchovní službě? Světlo, žár, horlivost, síla nadpřirozená. Ale bez přímého, bezprostředního vlivu Božského Srdce život nadpřirozený malátní, zhasíná, zatím co pod životadárným působením jeho všechny naše činy stávají se svatými a záslužnými, přijímajíce milosti posvěcující z oné studnice nevyčerpatelné. Tato úcta, spojující nás s Božským Srdcem, zajišťuje nám dosažení nových stupňů dokonalosti.

3. část. *Jedno Bratrstvo dokonalé u Božského Srdce.*

Zalétněme duchem k hoře Tábor Božského Srdce, kterým je klášter Paray-le-Monial. Bylo to r. 1688 v den Navštívení, kterýžto klášter byl právě tak pojmenován. Sv. Marketa měla svůj den eucharistický v choru, kde se jí dostalo velkolepého vidění. Bylo jí ukázáno vyvýšené, prostorné místo, obdivuhodné pro svou krásu. Uprostřed se zvedal trůn z plamenů a na něm bylo viděti svátostné Srdce Ježíšovo, z jehož otevřené rány vyzařovaly paprsky tak teplé, že místo zůstalo pak celé

osvětlené a oteplené. Na jedné straně byla nejsvětější Panna Maria, na druhé pak sv. František Sáleský a P. de la Colombière. Prostor kolem vyplňovala sv. Jana Fr. de Chantal se svými dcerami, doprovázenými jejich anděly strážnými, z nichž každý v ruce pozvedal srdce. P. Maria pak zvala ony své milé dcery, aby se přiblížily: — Chci vám dáti do úschovy Srdce, které Duch svatý v mém srdci panenském na zemi stvořil. Jest to Srdce mého Synáčka, který vám je svěruje, protože shlíží na ústav váš jako na svého Benjamina. Vy Je rozdělte mezi ostatní, aniž byste se bály, že vám bude chyběti. —

A obrátivši se na P. Claudia. — A vy, věrný služebník mého Syna, — řekla — budete bráti veliký podíl z tohoto pokladu, neboť jestliže Dcerám Navštívení jest dáno, aby jej poznávaly a milovaly, Otcům vaší řehole jest vyhrazeno dáti tento poklad poznati a oceniti všem tak, aby každý z něj podíl bral, přijímaje jej s povinnou úctou a vděčností. A zatím co Otcové budou pečovati o rozšíření úcty k tomuto Srdci pro jeho potěšení, Ono, pramen všelikých milostí a požehnání, bude rozlévati je hojným tokem na všechny práce jejich úřadu, že zdaleka bude ovoce tohoto převyšovati námahy a naděje, aniž by byl přičítán zvláštní prospěch, který sami budou z něho bráti pro svou dokonalost.

A nyní, obrátiv se svatý Zakladatel ku svým Dcerám pravil: „Učte se tomu, abyste vždycky čerpaly posily pro své práce z tohoto Srdce, z tohoto zdroje. Na vás záleží, aby celý váš život a všechny vaše práce byly řízeny ve spojení s Bohem. Náš život buď životem Božského Srdce a jeho láska pokračováním v našem cvičení; Ono jediné nás může spojit s Bohem, my budeme se modliti v Srdci a pro Srdce Ježíšovo, které znovu

se nabízí býti prostředníkem mezi Bohem a lidmi. Dě-
líce se s ostatními o tuto úctu k Němu, snažíme se co
nejvíce v srdci věřících rozšířiti líbeznou vůni Nejsvě-
tějšího Srdce Ježíšova“.

A nyní viděla sv. Markéta anděly blížit se k trůnu,
a nabízetí Králi králů srdce sester, které ozářeny pa-
prsky z jeho svaté rány stávaly se krásnými a zářícími
a jejich jména jsou zapsána zlatými literami v božském
Srdci. Šťastné Navštívení a malá společnost Kristova,
když utvořena byla dle ducha nejsvětějšího Srdce Je-
žíšova.

(Rozmluva). Dej nám, ó Pane, duše dokonalé a svaté,
která jediná více Boha oslaví než mnoho duší nedoko-
nalých.

Úmysl. — Nebudu klásti překážky boží milosti, je-
jímž úkolem je tvořiti svaté.

Duchovní kytička. Nejsvětější Srdce Ježíšovo, prameni
života a svatosti, smiluj se nad námi!

(Závěrečná modlitba jako při I. rozjímání.)

IX.

**Požehnám domům,
v nichž obraz mého Srdce je vystaven k uctívání.**

(Modlitba přípravná jako při prvním rozjímání).

(Úvod první). Představím si, že slyším i já slova,
jež pronesl Ježíš ku světici v Paray: „Ujišťuji tě, že
mi zvláštní radost působí, jsem-li uctíván obrazem
tohoto Srdce tělesného a přeji si, aby obraz tento byl
vystaven k veřejnému uctívání, by jím byla pohnuta
necitelná duše lidská.

(Úvod druhý). Dej mi, ó Pane, abych mohl neustále
zřít na obraz tvého přesvatého Srdce rozjímaje o ve-

liké lásce tvé k člověku, abych stále nosil tvůj obraz s sebou, bych jej mohl vzývati v zápasech a tvůj škapulíř abych každého večera a zvláště v hodině smrti mohl líbat.

1. část. *Kristus sám je mistrem obrazu svého Srdce.*

Pobožnost k Božskému Srdci Páně je spojena se zvláštní úctou k jeho obrazu. Kristus tak chtěl a sám umělecky nakreslil svou představu o tom. Dvěma způsoby jej ukázal své důvěrnici v Paray; jednak je to Srdce s celou postavou jeho, jednak Srdce samotné. Při svých zjeveních v r. 1674 představil se jí dle prvního způsobu: „Můj sladký Mistr, — praví světice — se mi zjevil v celé své kráse, všecek oslavený, se svými 5 ranami, zářícími jako pět sluncí; a z jeho svaté dobroty sálaly plameny na všechny strany, ale zvláště z jeho přesvatých prsou, která se podobala výhni, a odhaliv je, dal mi pohleděti na své Srdce, tolik milující a tolik milováníhodné, které bylo pramenem oněch plamenů. „Ejhle Srdce, spojené s každou bytostí!“

Ve druhém zjevení téhož roku na den sv. Jana Evangelisty „ono Srdce — dodává světice — se mi zjevilo na trůně ohně a plamenů, šlehajících na všechny strany. Rána, která mu byla kopím způsobená, zdála se býti viditelnou a Srdce ovinuto bylo trnovou korunou a nad ním zvedal se kříž“. Ejhle Srdce ojedinělé! Kdo je ozdobil těmito znaky utrpení! Kristus! Kdo nařídil, aby jen tímto způsobem byl nakreslen Jeho obraz a vystaven věřícím k uctívání? Kristus! Jak milá nám je pobožnost, když obraz, který jí slouží, jest původu božského!

Světice dávala přednost obrazu, znázorňujícímu Srdce J. samotné, poněvadž tato představa podněcovala city jejího nitra k něžnější lásce. Ale oba uvedené obrazy jsou ctiteli Božského Srdce Páně užívány a předpisuje

se pouze, aby vždy srdce bylo viditelné, ježto jinými obrazy nezískávají se odpustky. Namítá se, že obraz se Srdcem samotným oddaluje nám představu Krista; není to pravda. Víra nás učí, že srdce a tvář nikdy nebyla oddělena od celé bytosti Člověka-Boha. Při pohledu na obraz Jeho přesvaté tváře nikdy si nepředstavujeme, že byl sťat, jako sv. Jan Křtitel. Dítě, když líbá ruku svého otce chápe, že líbá bytost bezprostředního původce svého života.

Jiní namítají, že Srdce Ježíšovo, jsouc samo předmětem patrným, jeho kult nepotřebuje obrazů. Pravda, mohu představit si je ve své obrazotvornosti; ale jest tato představa, vnějším obrazem nepodporovaná stále živá, stále silná? — Není přerušována tak často věcmi cizími? Nezapomíná se? Také utrpení Ježíše Krista je patrné; a přece mnoho-li by jich bez obrazu Ukřižovaného zapomnělo na utrpení Jeho. A proto církev sv., osvěcována stále Duchem svatým, vyzdvihuje nade vše kříž ku poučení a pohnutí věřících. V katakombách obrazy, mosaiky, skla, sochy, vše bylo vytvořeno ve znaku kříže. A všude, v chrámech, na oltářích, na prsou prelátů, v síních i příbytcích září mystický kříž. Jest to působivé kázání pro naše oči. To, co se vidí, praví Horatius, více bije, než to, co se slyší.

Buď pozdraven, ó Ježíši, Ty, kterýž poznáv dobře srdce lidská, dal jsi nám obraz svého Srdce, by nás vábil ku tvé lásce.

2. část. *Rozšiřování obrazu Božského Srdce Páně.*

Dobře devětkrát žádal Kristus svou milou důvěrnici, aby obraz jeho Srdce vystavila k úctě a přislíbil nepřeborná požehnání těm, kdož splní jeho vroucí přání. Žádal o to rodiny, řehole, dvůr francouzský. Přislíbil, že tento obraz k uctívání vystavený, proměněn bude

v celý proud milosti. Domům poskytne útěchu a pomoc, řeholím zanícení a touhu po pravé křesťanské dokonalosti, města budou zbavena ran, dopadajících na ně spravedlivým hněvem Božím; vládcům a státům zajišťuje pokrok, radu, mír a vítězství.

Korespondence světice v Paray jest dokladem o věrohodnosti učiněných slibů. Jaký to přec zázrak, že šťastná evangelistka lásky Božského Srdce nezapomněla pro námahy a starosti odpovídati plně na přání a touhy svého Miláčka. Její novicky byly prvními, které v den svátku své učitelky daly vznik úcty k obrazu Božského Srdce. Od biskupů z některých diecézí francouzských byl již dán souhlas k tomuto kultu. Dávno však před tím se naše světice s horlivostí v pravdě serafínskou starala o rozšiřování úcty k obrazu Božského Srdce mezi svými spolusestrami a kopie obrazu jeho na všechny strany pilně rozesílala.

Jaký spěch světice! Jaké práce a námahy, aby se splnilo přání Ježíšovo! Jaký zármutek z nepochopení, jaká radost z úspěchů! Sama dala návrh ku zhotovení škapuliře Božského Srdce Páně z čisté bílé vlny s otiskem Krále Srdcí. Požehnání duchovní, kteří se o rozšiřování jeho přičiňují a zbožní, kteří ho nosí na svých prsou...! Obrazy vždy jsou přijímány s nadšením. Z rodinných příbytků jsou odstraňovány obrazy světské a hanebné a na jich místo nastupuje obraz Božského Srdce, před nímž se shromažďuje celá rodina křesťanská, aby se zasvětila vládci srdcí, a obnovila s Ním úmluvu věrnosti a lásky. Matky svým dětem dávají na krk škapulíř, poněvadž jeho jsou jejich čistá nevinná srdéčka. Pracující dává si do své dílny obraz B. Srdce, aby mu obětoval všechny své námahy a čerpal od Něho posily a rady ve všelikých svých strastech; nemocný dává si jej blízko

své podušky, aby jej mohl vzývati s důvěrou; vojáci jej nosí s sebou v nebezpečích válečných; a umírající naposled líbá jej, aby jeho duše přijata byla v branách ráje.

Jestliže dnes, po století zápasu pro kult Božského Srdce Páně, dalo by se předvésti velkolepé panorama veškerých jeho obrazů, provedených na plátně, v bronzu, mramoru nebo z papíru, ze dřeva, ať v chrámech, domech, na praporech, neb v národních pomnících, svět zdál by se změněn ve svatostánek Krále srdcí. Jest plně splněno, ó, Ježíši, tvé přání, což znamená, že světice a synové církve byli dbalými tvých příkazů, a tys byl věrným ve svých slibech!

3. část. *Oprávněnost a harmonie kultu svatých obrazů.*

Římští papežové a sv. koncily vítězně vždy hájili úctu k posvátným obrazům proti mocnářům východním, kteří pro své zákony, namířené proti této úctě, byli nazýváni „obrazoborci“. A koncil tridentský proti protestantům, kteří zavrhli tento kult jako modlářství stanovil, že: — se mají ctíti obrazy Ježíše Krista a Marie Panny a svatých, protože úcta, která se jim prokazuje, se přenáší na bytost, kterou představují; líbáme-li tudíž obraz, smekáme-li nebo klekáme-li před ním, klaníme se samému Ježíši Kristu a uctíváme Matku Boží a hrdiny svatosti. — Z toho plyne, že je vše krásné v tomto kultu, který nás podněcuje ku svatým a velkým myšlénkám, zbožným přáním a vznešeným citům.

Čím vznešenější je bytost, tím větší úctu máme míti ku jejímu obrazu; a zdaliž známe obraz, který zasluhuje si větší úcty, než obraz Srdce našeho Spasitele? Kam se utíkala naše světice z Paray ve svých strastech? Ku svatostánku nebo před obraz Srdce Páně! Sotvaže obdržela první malou kopii jeho, psala té, která jí

obrázek poslala : „Ani slovy Vám nemohu pověděti, jak jste mne potěšila roztomilým zobrazením předmětu mé touhy a že chcete i vy pomáhati mi při šíření úcty k němu. To mne plní takovou radostí, že nechtěla bych jí vyměnit za všechny poklady světa. Při prvním spatření milého obrazu toho připadlo mi, že nový život se ve mně probudil. Dřívější hořkost a utrpení ustoupilo velkému přílivu míru“.

Představené v Dijonu, které pořídila první obraz, psala : „Vy obdržíte větší odměnu, než za kterýkoli jiný Váš čin, neboť jste se přičinila o vzrůst úcty a lásky k Božskému Srdci Páně a tím o rozšíření slávy boží. Vaše jméno jest zapsáno v tomto Srdci písmeny nezničitelnými.“

Dobré spolusestře, která udělala první náskres k obrazu, pravila : „Věřím, že touto prací potěšila jste Srdce Ježíšovo více, než kteroukoli jinou ve svém životě. Ono učiní z Vás věčný pomník svého milosrdenství. Těšiti je, jaká radost, jaká čest !

Bratrstvu v Semur, kde se uctíval sladký jeho obraz, dávala tuto útěchu : — Ježíš nechce více, než abych, prosíc pro vás, prosila toliko jménem „nejmilejšího bratrstva jeho Srdce.

Kde je obrazu přitažlivějšího, cennějšího a požehnanějšího, samým Božským Umělcem utvořeného a rozšiřovaného ?

(Rozmluva). Chci si cele zamilovati tvůj milý obraz, ó Srdce mého Ježíše. Dítě nikdy se neunaví rozjímáním nad obrazem svých rodičů, jako přítel nad obrazem svého přítele. Tys nejněžnější z otců, nejvěrnější z přátel ! Děkuji ti, žes okrášlil obraz svého Srdce symboly svého utrpení, neboť rozjímaje o něm, pochopuji, jak

milovalo mne tvé Srdce a jak pro mne trpělo. Jsem dítětem nejsv. Srdce Ježíšova!

(*Úmysl*). — S úctou a láskou, z rána i u večer líbám tvůj obraz, ó Srdce nejsvětější.

(*Kytička duchovní*). — Srdce Ježíšovo, touho všech patriarchů, smiluj se nad námi.

X.

Udělím kněžím schopnost pohnouti srdci sebezatvrzelejšími.

(*Modlitba přípravná jako při prvním rozjímání*).

(*Úvod první*). — Ke své útěše chci naslouchati i já slibům, kterými ujistil Kristus své kněze, že jejich namahavou činností odmění dobrými výsledky. Apoštol praví: Vše mohu v tom, kterýž mne posiluje. A já opakuji: Vše mohu v Srdci Ježíšovu, které mi dodává síly a útěchy.

(*Úvod druhý*). — O věrný těšiteli svých služebníků, dejž i mně poznati tajemství úspěchu apoštolské činnosti, skryté v upřímném a vytrvalém uctívání tvého Srdce.

(*Rozjímání*). — 1. část. *Hodnověrnost tohoto krásného slibu.*

Božský Mistr řekl jednoho dne své milé žačce: „Obrať se na mého sluhu P. de la Colombière a povzbuď ho, aby ze všech sil svých se přičiňoval o zavedení této pobožnosti a tím potěšil mé srdce. Řekni mu, aby se nebál žádných obtíží a překážek, jež bude muset překonávati a jichž nebude nedostatek, rci, že musí věděti, že Onen je všemohoucí, který sám sebe zmařil, aby důvěřoval plně ve mne.“

Služebník Boží věrně uposlechl a učiněný slib stal se skutkem.

Šel z poslušnosti jako kazatel ke dvoru anglickému;

zde málo chybělo k jeho umučení; bezpočetné však jsou milosti — praví sv. Markéta — jež Kristus rozséval do duší lidských tímto svým služebníkem. P. de la Colombière doporučoval tuto milou pobožnost všem, kteří se svěřili jeho duchovnímu vedení. Horlil pro tento kult úcty k božskému Srdci ve svých misiích a chtěl, aby byl přijat všemi jeho posluchači. Ve svém časopise „Duchovní cvičení“ první psal o zjeveních, učiněných Markétě Alacoque, a tak čtenáři jeho stali se ctiteli božského Srdce Páně.

Mons. Languet píše, že „sám P. Claudius byl přímo ohromen tak skvělými výsledky. Mnozí ve svém nitru se úplně obrodili a jiní učinili veliké pokroky v dokonalosti a to zvláštními milostmi, prýštícími z onoho Srdce“. Marie Beatrice d'Este, hraběnka z Modeny, pozdější královna anglická, která měla za ředitele a kazatele P. de la Colombière, přijala s nadšením tento kult a žádala Innocence III. za ustanovení zvláštní mše sv. k nejsvětějšímu Srdci Páně pro všechny chrámy řádu Navštívení.

Plně byl skutečně krásný slib, P. Claudiovi daný. Na svátek Navštívení r. 1688 Světice z Paray viděla nejsv. P. Marii, sv. Františka Saleského, P. de la Colombière, uprostřed nich zvedal se trůn z plamenů s Nejsv. Srdcem Páně, kolem pak viděla své spolusestry se svými anděly strážnými, z nichž každý pozvedal srdce a slyšela, kterak P. Maria svěřuje Srdce svého jedináčka řádu Navštívení, jakožto jeho Benjaminu do úschovy s příkazem, aby tento božský poklad byl řádem opatrován a všeliký prospěch z něj čerpán. Maria Panna, obrátivši se pak na P. de la Colombière, plna dobroty pravila mu: „A vy, věrný sluho mého bož. Syna, máte veliký podíl na pokladu tom, poněvadž otcům Vašeho

řádu je vyhraženo, aby toto božské Srdce dali všemu lidu poznávati tak, aby každý je přijímal s povinnou úctou a vděčností. V odměnu za všechny námahy vašich spolubratrů s tímto úkolem spojené, bude toto Srdce, pramen všelikého požehnání a milostí, rozlévati je hojným proudem na všechny práce jejich úřadu, takže výsledky budou nad všechno očekávání i námahu.

Synové sv. Ignáce z povinnosti i úcty rádi přijali úkol šířiti vůli Srdce Páně slovem i písmem a šíří ji všude, i v Sirii, Kanadě, v Číně. Koleje, ústavy, chrámy, pomníky, „Apoštolát modlitby“, „Zasvěcování rodin“, vše bylo jimi zřízeno z úcty k Srdci Krále králů. Kdo by neznal P. Secondo Franco, který přes 50 roků kázal v Tyrolích, Piemontu, Toskánsku, v Benátkách a v Římě. V mnoha svazcích svých kázání nikdy nezapomněl na bož. Srdce Páně.

Světice v Paray učiněné zaslíbení neomezovala pouze na Jesuity. „Můj Spasitel dal mi poznati, že všem kněžím, horlícím pro spásu duší, dá moc pohnouti a obrátiti srdce lidská a že jejich námahu odmění úspěchem přímo zázračným.“

2. část. *Tajemství úspěchu v dobývání duší.*

Světice, mluvíc o Jesuitech, pravila, že ono Srdce „slibuje spásu a dokonalost jednomu každému zvlášť“, a obracejíc se na všechny kněze, klade podmínku: „jestliže oni sami budou se posilovat v této něžné úctě k božskému Srdci“.

Ona přitažlivost, která všechny přibližovala ke Kristu za jeho pozemského života, spočívala v panickém jeho zjevu, v neporušeném způsobu jeho života, v mírném a krásném pohledu jeho očí, ve vroucí horlivosti pro duše. „Kdo z vás může mne vinit z hříchu?“ — jen tak krátce mohl se otázati svých nepřátel; a jejich

mlčení bylo cenným dokladem jeho svatosti. Jako Bůh byl synem panického věčného svého Otce, jako Bůh-Člověk synem panenské Matky Marie. Ve svém dětství a jinošství nedýchal než vůni dvou lilií: Matky a jejího snoubence; ve svém životě veřejném obklopil se apoštoly buď panici, nebo zdrželivými. Měl zalíbení rozmlouvati s nevinnými dětmi; obzvláštním přítelem byl Janu Křtiteli, slavnému mučedníku čistoty. Miloval něžnou oddaností panice Jana a umíraje, odkázal mu svou panenskou Matku, když před tím byl spočinul hlavou svou na jeho nevinných prsou. Jemu dal vnuknutí, aby opěvoval jeho věčný původ, kázal zákon lásky, aby hlásal o jeho ráně v boku, aby vypsál tajemné přiběhy v Apokalipsi. Jaký div, že lid byl jako zběsilý, když slyšel, že by měl býti spoután těmito mravními okovy. — Kazatel nechť přináší sebou pečeť čistoty Božího Beránka ve svých skutcích, ve svých slovech. V jeho jednání musí býti odlesk mravní krásy Syna Panny a bude pak lidem přijat jako anděl, slyšen jako prorok.

Mojžíš hříšníky nepřiváděl na cestu spásy. On hlásal Boha velikého, přísného soudce, hrozného mstitele, zhoubce. Se všemi prostředky, kterými pracoval, nepodařilo se mu udržeti vyvolený národ u víře svých otců. — Kristus přišel a založil království lásky a představuje se lidstvu jako Bůh-dítě, bratr, otec, přítel, vykupitel, hlásaje své zákony jako břímě lehké, jako jho sladké. Zve všechny k sobě, kteří touží po občerstvení. Čini dobře všem: dětem, nemocným, chudým, hříšníkům, urozeným, židům, domácím i cizím. Plakal nad mrtvolou svého přítele Lazara, měl soucit se zástupem hladových, truchlil při odnášení mrtvoly jediného syna. On sám o sobě praví: *Mitis sum corde, mírným a sladkým jsem srdcem.* Ejhle proč všichni ho následují. Celý svět jde za ním.

Kněz, následovník Kristův, mírností nabývá vlády nad srdcem Boha, nad sebou i nad lidmi. Blahoslavení tiší, neboť oni zemí vládnouti budou. Jest to mírnost, tichost, která na skrář apoštolovu klade aureolu, přináší mu úctu i oddanost, protože ukazuje svrchovanost ducha, zralost ctnosti. Duše rády se blíží k tomu, který jí vládne a jsou uspokojeny. Bázeň a strach mizí. — My jsme kněží Nového, nikoliv Starého zákona; bojovníky zákona lásky, nikoliv bázně; jsme prostředníky, nikoliv žalobníky; lékaři ne katané; dobrými pastýři oveček zbloudilých. Všemu se odolá, jen ne lásce a tichosti.

Božské Srdce prohlašuje, že přináší oheň s nebe. A ono takřka hořelo horlivostí, aby dobylo duší. Kristus byl neúnavným v hledání jich, což ukázal nám na Samaritance; byl plný svaté vynalézavosti v dobývání duší, jak to vidíme u Zachea, Petra. Byl vytrvalým v obracení hříšníků, jako u Magdaleny. Co kázání konal; ve městech, vesnicích, v synagogách, na hoře, náměstích, v domech, na břehu jezera, na lodičkách. Oddanost knězova k Božskému Srdci bude ho podněcovati k napodobování této horlivosti a duše se mu vzdají.

3. část. *Klasický příklad Apoštola dle Srdce Páně.*

Sv. František Saleský byl pravým přítelem Srdce Ježíšova; v Něm žil a z Něho pil dlouhými doušky všecku mírnost a tichost; více než 300 krát se o tom zmínil ve svých spisech. Založil řád Navštívení a dal mu bož. Srdce za znak, nazýváje často řeholnice „ctitelkami“ nebo „dcerami“ onoho Srdce, a v předepsaných podmínkách tohoto řádu vyzdvihuje hlavně dvě ctnosti, charakteristické pro život řeholní: velikou pokoru před Bohem a mírnost a lásku k spolusestrám. Když ho viděl sv. Vincenc z Pauli, věřil, že viděl odlesk Kristův a

zvolal: „Jak musilo být krásné Srdce Boha-Člověka, jestliže je tak krásným srdce biskupa ženevského“.

Za dar bož. Srdce zůstanou dcery svému otci-zakladateli velkými dlužnicemi, poněvadž on v tomto řádu připravil svatostánek, který pak samo bož. Srdce učinilo svým majetkem. Z bož. Srdce přijal náš světec andělskou čistotu, vroucí horlivost, mírnost dobyvatele. S touto ctností přetvořil v pěti letech svého apoštolování kraj Chablais v Savojsku, obrátiv 72.000 kalvinistů. Činil zázraky, aby toho dosáhl? Nikoliv! On sám po 5 let byl zázrakem mírnosti.

Jaký rozdíl! V Pinerolo a v blízkých krajích, aby se navrátili kacíři Valdenští, bylo použito obsáhlé vědy P. Possevina a zbraní vévodů Savojských, ale Valdenští zůstali, jakými byli. V Sciablese zasvitlo slunko lásky bož. Srdce, vytvořené mírností Saleského a ledy roztály.

Kolik kněží má vzdělávati farnost, Bohu nevděčnou, hluchou k volání pastýře, zatvrzelou ve svém nevázaném životě, nebo v praktické lhostejnosti! Vypadá, jakoby to byla nějaká hora z horstva Gelboé, na níž nepadá ni déšť, ni rosa. A přece farář tam káže, modlí, namáhá se! Zde útěcha: Milujte mé Srdce, praví Kristus svým milým kněžím, dejte je poznávati a milovati jiným a já slibuji vám, že budete vládnouti srdcím!

(Rozmluva). — Po jiném netoužím, než abych poznával a miloval stále tvé Srdce, a dával je poznávati a milovati hříšníkům. Ovládej také mne, posledního z tvých sluhů, Ty, kterýž můžeš i nepatrných prostředků užití ku oslavě svého věčného Otce, a utvrď i ve mně svůj krásný slib.

(Úmysl.) — Budu prositi za kněze, aby rostli v lásce k božskému Srdci Páně a byli účastni tohoto zvláštního požehnání.

(*Duchovní kytíčka.*) — Srdce Ježíšovo, svatý chrám boží, smiluj se nad námi!

XI.

Jména osob, šířících tuto pobožnost, budou zapsána v mém Srdci a nikdy z něho nebudou vyhlazena.

(*Modlitba přípravná jako při prvním rozjímání.*)

(*Úvod první.*) — Lidé zpravidla namáhají se pro zisk pozemský a pro prchavou slávu tohoto světa; apoštolové Srdce Páně znají jen slávu Boha svého a nehledají odměny. A přece dostávají nehynoucí odměny, jejich král lásky povznáší je ke svému Srdci, vede cestou svatosti a blaha ke věčnému spojení s Bohem.

(*Úvod druhý.*) — O králi lásky, milovaný Mistře náš, kéž poznáme velikost tvé odměny, kéž odhodláme se k životu svatému a blaženému ve tvé službě až do smrti!

(*Rozjímání.*) — 1. část. *Srdce Páně odměňuje svatosti své apoštoly.*

V čem záleží svatost a jak ji působí Srdce Páně? Sv. Tomáš požaduje ke svatosti dvě věci: bezúhonnost a vytrvalost. Člověk nemůže se oddati Bohu bez bezúhonnosti, to jest bez hříchu a bez odluky od věcí pozemských. Styk se světem brání spojení s Bohem. Kdo chce býti oddán Bohu, musí žít svatě, musí se odvrátiti od hříchu smrtelného i od všedního hříchu dobrovolného; musí zbaviti se touhy po dobrech pozemských, vzdáti se marností lidských a světských zájmů, aby mohl svobodně sloužiti Bohu svému. Že tato odluka někdy je bolestná, je samozřejmo.

A hle, tuto podmínku svatosti buduje šíření opravdové úcty Srdce Páně. Toto Srdce božské, účastno božské důstojnosti a nekonečné svatosti, je zdrojem ne-

vyčerpatelným posvěcení a nadpřirozené lásky, kterou sděluje i svým apoštolům. Sv. Markéta ve svých dopisech tolikráte na to poukazuje. Pravá úcta B. Srdce odvrací člověka od hříchu smrtelného, vlévá mu sílu, aby se varoval i všedního hříchu, a sama sebou působí nechť k pozemským dobrům sobeckým, takže ctitel Srdce Ježíšova má přední touhu poznávat, milovat a hledat čest a slávu Srdce tohoto. „Jakmile my se snažíme o čest božského Srdce, jeho láska na nás hledí se zalíbením, jímž nás očišťuje a posvěcuje, aby nás spojila se sebou,“ praví sv. Markéta.

Toto Srdce podporuje vzrůst svatosti v člověku, neboť „slíbilo, že bude pečovati o posvěcení a učiní je velikými před Otcem svým do té míry, v jaké budou rozšiřovati království jeho lásky v srdcích.“

Kdo dá apoštolským duším sílu odloučenosti od světských věcí, kdo dá sílu milovat kříže více než radosti? Srdce Ježíšovo! „Ježíš nenechá bez odměny vaší horlivosti o něho, dává vám často možnost pokladu kříže bolestnými návštěvami, které vám činí, aby vás spojil více se sebou; což je to, po čem máme toužiti zde i na věčnosti,“ čteme u sv. Markéty. Ke svatosti jako první podmínka tedy náleží odloučenost od pozemskosti a spojení s Bohem, které působí úcta B. Srdce Páně. Tato svatost musí býti trvalá, nikoliv prchavá podle sv. Tomáše (2. 2. ot. 71. čl. 8.). Člověk při své slabosti se musí obávat, aby neklesl do hříchu, musí se snažiti vytrvati na stupni své dokonalosti. To působí opět úcta B. Srdce Páně. Ovšem, nesmíme mysliti, že nám odejme pokušení a boje, že utvrdí v dobrém navždy naši duši, avšak duše může spoléhati na pomoc B. Srdce v bojích a pokušeních. Vždyť čteme u sv. Markéty: „Jména mnohých byla zapsána zlatými

písmenami v jeho Srdci pro svou horlivost v šíření jeho úcty a tudíž On nedovolí, aby byla z něho vyhlazena.“ Jaké to štěstí! Jsou lidé, kteří až chorobně touží po tom, aby jejich jména byla vryta v pamětní desky, na které po letech nikdo nevzpomene. A hle, jména horlitelů Srdce Páně budou zapsána v živém Srdci Páně a nebudou z něho vyhlazena. Jakou lepší odměnu může mít pravý apoštol lásky Srdce Ježíšova než trvalou svatost ve své duši? Nuže, buďte opravdovými apoštoly Srdce Páně, a stanete se svatými, a tuto svatost bude provázeti již na zemi blažený klid vašeho srdce!

2. část. *Srdce Páně činí šťastnými své apoštoly.*

Svatost přináší s sebou klid a spokojenost, neboť znamená v duši lásku boží a oddanost božské vůli. Láska B. Srdce působí v apoštolské duši štěstí, vždyť má svůj zdroj v lásce Boha nejvyšší blaženého. Proto svatost znamená pro duši i blaženost, radost, štěstí, jehož svět dáti nemůže. Apoštol Srdce Páně nalézá ve svém apoštolátu štěstí, které mu slíbilo B. Srdce samo. Čtème jen projevy sv. Markéty o tom. „ . . . Jak šťastni jsou ti, kdož se zajímají o šíření úcty Srdce Ježíšova!“ Jindy píše k matce Joly: „Šťastni všichni, kterých Ježíš použije, aby zbudoval své království!“; a opět: „Kéž byste dovedli pochopiti, jak obšťastňuje býti milovánu od něho!“

Apoštol Srdce Páně, bezúhonný, čistý, svatý a vytrvalý, jest vždy pln radosti, nadšení, štěstí!

Namítne se: Srdce Páně dává svým apoštolům utrpení, není-liž pravda? A kterak tedy mohou býti šťastni v bolestech?

Slyšte, co praví sv. Markéta poučena Ježíšem. „Srdce Páně mi neřeklo, že jeho ctitelé nebudou mít nic tr-

pěti!“ Avšak „bolesti, pokořování, utržení a pronásledování a vše, co je na světě trpkého svou přirozeností, v Božském Srdci Páně neušetří křížů, ale mění Kalvarii svých apoštolů v Tábor, chce, aby jeho apoštolové měli své největší blaho v tom, že okoušejí hořkosti jeho království.

Ostatně, v čem záleží pravá blaženost lidská? Mudrci světa různě ji vykládají. Pro apoštoly je blažeností trpěti pro Ježíše! Apoštolové Srdce Ježíšova, radujte se vždycky! Vaše bolesti nebudou ztraceny, učiníte mu radost, kterou vám odmění radostí pro věčnost. Srdce Ježíšovo bude samo odměnou vaší, odměnou vašich očí, vašich srdcí, vaší vůle, vaší celé bytosti! V něm uvidíte vepsána svá srdce pro věky! „Chtěla bych míti tisíc životů,“ volala sv. Markéta, „abych je obětovala tomuto božskému Srdci.“ Nemáme jen jediný život, tento obětujeme radostně a nadšeně Srdci Ježíšovu. Pak náš život obohatí se onou dvojí skutečností, kterou přála sv. Markéta k Novému roku matce Debúyssonové slovy: „Přeji vám rok *svatě šťastný* v plnosti nejvzácnějších milostí tohoto Božského Srdce Ježíšova.“ Kéž apoštolátem B. Srdce Páně každý rok jest nám rokem *svatě šťastným!*

(*Rozmluva*). O, Ježíši, mohu ti říci upřímně se sv. Markétou: „Chceš, abych uctíval tvé nejsvětější Srdce. Ach, kéž jedinou mou touhou je poslouchati tvého hlasu a šířiti slávu tvého božského Srdce! Zcela odevzdán tvému božskému Srdci daruji mu nejen čest a slávu, na kterou má právo, nýbrž budu pečovati i o svůj prospěch. A jaký? Největší a nejmocnější ze všech. Vždyť mohu dosáhnouti — ni více ani méně než — svatosti a blaženosti; svatosti t.j. zákonamého křesťanského života, a blaženosti, t. j. cíle všech tužeb mé bytosti.

O, Ježíši, poněvadž jsem stvořen pro svatost a bla-

ženost, a poněvadž obojí mohu nalézt v úctě tvého božského Srdce, nesmím býti lhostejným, musím se energicky věnovati tomuto apoštolátu. O, Ježíši, božský apoštole svého Otce, vlož v mé srdce aspoň jiskřičku svatého ohně z tvého Srdce! Jest mi velikou ctí kráčet po tvé stopě, mám pevnou vůli oslavovati tvé božské Srdce; dej, abych mohl tímto prostředkem dosáhnouti slávy pro tebe, a pro sebe bohatství svatosti a blaženosti!

(Úmysl). — Chci býti svatý a apoštol božského Srdce Páně radostným utrpením.

(Duchovní kytička). Nejsvětější Srdce Ježíšovo, budiž mou láskou! —

XII.

Slibuji ti v nesmírném milosrdenství svého Srdce, že jeho všemohoucí láska udělí milost konečné kajivosti všem, kteří po devět měsíců po sobě o prvním pátku přijmou svaté přijímání; nezemrou v mé nemilosti ani bez potřebných svátostí; mé božské Srdce bude jejich jistým útočištěm v posledním okamžiku.

(Modlitba přípravná jako při prvním rozjímání.)

(Úvod první.) — Jednoho pátku při svatém přijímání promluvil Pán Ježíš tato slova neobyčejné milosti a významu ke svaté Markétě. Světice píše o tom ctihodné matce de Saumaise, představené kláštera Navštívení Panny Marie v Dijonu, v květnu 1688. Avšak teprve po 200 letech, po blahořečení Markéty, asi roku 1875 se rozhlásila tato přípověď po světě, všude radostně přijímána a nazvána „*veliké zaslíbení božského Srdce Ježíšova*“. I já chci v tomto rozjímání poznati: 1. v čem záleží toto veliké zaslíbení a 2. za jakých podmínek se uskutečňuje.

(Úvod druhý.) — Pane Ježíši, pro nesmírnou lásku

tvého milosrdného Srdce tě prosím, ať poznám pravý smysl tvého velikého příslibení a kéž se vynasnažím, abych dosáhl jeho uskutečnění ve svém životě.

(*Rozjímání.*) 1. část. — *Co obsahuje veliké zaslíbení božského Srdce Páně?*

a) Především nutno věděti, že toto zaslíbení neznamená *naprostou a neomylnou jistotu spásy věčné*. Neboť jest článkem víry, potvrzeným na sněmu Tridentském (zasedání VI., k. 16.), že vyjma zcela zvláštního zjevení, nikdo nemůže tvrditi s naprostou a neomylnou jistotou, že bude míti jistě veliký dar konečné kajícínosti. Této víry nemění žádné soukromé zjevení, i když jest učiněno Pánem Ježíšem.

b) Přípověď Kristova zde znamená velmi *velikou pravděpodobnost spásy*. Podle naší svaté víry člověk nemůže býti spasen bez Boha, a také Bůh nemůže spasiti člověka bez něho. Plní-li člověk věrně přikázání boží a svědomitě spolupůsobí s milostí boží, může doufati, že dosáhne spásy, že s velikou pravděpodobností setrvá v milosti boží až do konce. Takovouto pravděpodobnost, která se rovná mravní jistotě, působí v duši veliké zaslíbení Kristovo. To jest patrné z následujícího: Zaslíbení se stalo svaté Markétě jako soukromé zjevení, nebylo zvláště výslovně schváleno a potvrzeno církví, nýbrž jen všeobecně se všemi zjeveními této světice; takové povšechné schválení však znamená pouze, že ve zjeveních není ničeho proti víře a mravům. Mimo to zaslíbení předpokládá splnění podmínek; nikdo však nemůže s naprostou jistotou tvrditi, že vše vykonal úplně; tudíž zůstává jen pravděpodobnost spásy.

c) Tato pravděpodobnost, spočívající jednak na slibu a lásce milosrdného Srdce božského a milosti, — jednak na odhodlané vůli člověka, jest tu *mnohem větší* než

v případě obyčejném, kdy člověk jen řádnými prostředky pečuje o své setrvání v dobrém.

V tomto smyslu jest rozuměti příslibení a v tom smyslu shoduje se úplně s učením církve svaté a s celou křesťanskou tradicí.

d) *Komu se příslibuje zde konečná kajícnost?* Zajiště i spravedlivým i hříšníkům, avšak přímo a nejprve se týká hříšníků, kteří by jinak umírali v těžkém hříchu. Při křehkosti lidské jest možno, že někdo z těch, kdož vykonali tuto nověnu prvních pátků, později ve své horlivosti ochabne, upadne i do hříchu těžkého, v něm i setrvává déle a tak se uvádí do nebezpečí věčné záhuby. A právě takovým Spasitel slibuje se smilovati, poněvadž kdysi potěšili jeho Srdce pobožností devíti smírných přijímání prvopátečních; nebudou zavrženi, dojdou před smrtí ztracené milosti upřímným obrácením. — Zaslíbení týká se také spravedlivých, třebaže nepřímou. Neboť tito zůstanou věrni Srdci Ježíšovu a prospějí v milosti a v lásce boží, dojdou vytrvalosti v dobrém až do konce, což jest veliký dar milosti boží; tak u spravedlivých vyplní se zaslíbení Kristovo lepším a vyšším způsobem.

e) *Jak se dostane hříšniku milosti konečné kajícnosti?* — Veliké zaslíbení praví: „nezemrou bez potřebných svátostí“, to jest bez svátosti pokání ve skutečnosti nebo aspoň bez žádosti po něm. Pán Bůh ustanovil řádné prostředky spásy ve svatých svátostech; proto řádným prostředkem odpuštění hříchů po křtu svatém spáchaných jest svátost pokání; v posledním okamžiku může hříšníka ospravedlniti svátost posledního pomazání; v případech mimořádných, na př. při náhlé smrti nahradí skutečnost přijetí svatých svátostí dokonalá lítost z lásky k Bohu spojená se žádostí přijmouti svátost pokání. Tak může se plniti veliké zaslí-

bení i u těch, kteří zemrou náhle a nemohou bezprostředně před smrtí přijmouti svatých svátostí umírajících; nezemrou v nemilosti, božské Srdce bude jejich jistým útočištěm.

Kolik dojemných příběhů vypravují různé časopisy Srdce Páně o splnění velikého zaslíbení Srdce Ježíšova! Jistý farář v Belgii navštívil kdysi odpoledne sousedního faráře, a jelikož nastala veliká nepohoda, chystal se tam přenocovati; ale najednou prohlásil, že nemá klidu, že ho cosi nutí, aby se i v této nepohodě hned vrátil domů. Vydal se tedy za tmy a sněhové vánice na cestu k domovu. Za tři hodiny přišel do své přifařené vesnice a, aby se trochu ohřál, vstoupil do nejbližšího domku netuše, že sám Bůh vedl jeho kroky. Sotva pootevřel dvěře, zaslechl smutný hlas: „Ale jak jen dostati za takového počasí kněze?“ Vstoupiv do světnice spatřil celou rodinu shromážděnou u lůžka umírajícího děvčete; všichni byli zarmoucení zvláště proto, že nemocné bude umřít bez kněze. Farař hned dívku vyzpovídal, pak spěchal do kostela pro nejsvětější Svátost a svaté oleje a udělil jí svátosti umírajících. Druhého dne ráno dívka byla mrtva. Tato dívka zasvětila se Srdci Páně a přijímala každého prvního pátku Tělo Páně na usmířenou. Ježíš u ní vyplnil tak podivuhodně své veliké zaslíbení.

2. část. — *Za jakých podmínek se uskutečňuje veliké zaslíbení Srdce Ježíšova?* Pán žádá dvě podmínky: jednu se strany díla, druhou od křesťana.

a) Se strany díla žádá Ježíš: Svaté přijímání v první pátek měsíce po devět měsíců za sebou, svaté přijímání hodné na usmířenou a ke cti božského Srdce Páně. Proč první pátek? Protože první pátek každého měsíce jest dle úmyslu Spasitelova dnem smírným a odprošení. Svátá Markéta píše: „Božský Spasitel mi po-

ručil, abych přistupovala ke stolu Páně na první pátek každého měsíce, abych tím napravovala všechny urážky, kterými byl Pán v nejsvětější Svátosti zneuctěn v minulém měsíci“. (A jinde táž světice píše : „Kdož zvláštním způsobem uctívati chce nejsvětější Srdce, ať si vyvolí první pátek každého měsíce, aby mu tím prokázal zvláštní důkaz úcty, a sice tím, jak to dá každému vnitřní pobožnost“. A opět píše : „Chcete-li býti počítána mezi jeho přátele, přistupujte v první pátek ke stolu Páně s úmyslem se mu zasvětit, obětujte se mu ve svatém přijímání docela a po svatém přijímání zasvěťte se mu s předsevzetím, že budete nejen sama prokazovati mu lásku, úctu a čest, nýbrž také jiné k tomu nabádati, pokud jest možno“.)

Žádá se svaté přijímání v první pátky po sobě jdoucích měsíců : Proto nesmí se svaté přijímání přeložiti na jiný den, na př. na neděli nebo na jiný pátek. Rovněž není dovoleno přerušiti řady 9 pátků. Kdo by na př. pro nemoc nemohl řady 9 pátků dokončiti, musil by začíti znovu. Jedinou výjimku činí Veliký pátek, kdyby připadl na 1. pátek v měsíci ; svaté přijímání se nepodává a novény 1. pátku se tím nepřeruší.

b) Kdo koná tuto nověnu 9 pátků, musí ji konati : zbožně, to jest po dobré přípravě, ve stavu milosti boží, s pevnou vůlí žíti ctnostně ; kdo by tedy neměl těchto úmyslů, nezískal by velikého zaslíbení a urážel by božské Srdce. Kdo by konal tuto nověnu dobře, ale potom by se oddával hříchu spoléhaje na toto zaslíbení, učinil by splnění nemožným a ztrácel by nabytého práva na splnění. Kdo svědomitě vykoná nověnu a snaží se i potom věrně sloužiti Bohu, klesne-li z křehkosti lidské někdy do hříchu těžkého, neztrácí práva na účinky zaslíbení, obzvláště zachovává-li úctu k Srdci Páně.

Tato nověna takto chápaná a takto uskutečňovaná

chrání před opovážlivým spoléháním se na Boha a současně posiluje a zabezpečuje spásu lidskou.

P. Ramière, horlivý šířitel této pobožnosti, shrnuje účinky velikého zaslíbení Srdce Páně asi takto :

1. Bývá prvním popudem, který rozhoduje o zdaru missie ;
2. přivádí k měsíčnímu svatému přijímání řadu lidí dosud netečných ;
3. svatá zpověď stává se lehčí a ztrácí hrůzy pro kajícího ;
4. účinek 9 zpovědí a přijímání za sebou jdoucích jest trvalý ;
5. toto měsíční svaté přijímání uvádí do rodin pokoj a lásku ;
6. kdož ji vykonali, zpravidla i dále pokračují v měsíčním svatém přijímání ;
7. ve farnostech působí blahodárně ; obnovuje horlivost náboženských sdružení a spolků, vede k rozkvětu dobrá zařízení a působí pravou zbožností a úctou k božskému Srdci Ježíšovu.

(*Rozmluva.*) — Můj Ježíši, nežádám si nic jiného než tobě se líbiti. A protože svaté přijímání na první pátek každého měsíce jest ti příjemné, chci je konati pravidelně. Bude-li k tomu třeba nějaké změny v mém obvyklém životě a v mém vstávání, milerád přinesu tu oběť. Radost, že tobě dělám radost, zbaví mne každé obtíže. Chci konati svaté přijímání své na smířenou. Ve svém nesmírném milosrdenství a ve své všemohoucí lásce shlédni, Pane, na mou dobrou vůli, odpusť mi mé hříchy a pomáhej mi, abych v budoucnosti vždy zachoval věrnost tvým zákonům a lásku tvému božskému Srdci!

(*Úmysl.*) — Vykonám si nověnu 9 prvních pátků měsíce a budu v ní stále pokračovati.

(*Duchovní kytička.*) — Nejsvětější Srdce Ježíšovo, budiž mým útočištěm v hodině smrti mé!

V administraci „Zasvěcení“ v Praze II., Trojická 20 můžete obdržeti:

Časopis »Zasvěcení« – 12 čísel ročně. Předplatné 10 Kč.

Knihovničky „Zasvěcení“ :

Svazek 1. Sekretariáty Intronisace Srdce Páně. . .	Cena 1 Kč.
„ 2. Oběžník P. Matéo sekretariátům.	„ 1 Kč.
„ 3. Ke Králi lásky skrze Královnu Srdcí. . .	„ 1 Kč.
„ 4. Tarsicius, mučedník Eucharistie.	„ 2 Kč.
„ 5. Půlhodina Tarsiciova před svatostánkem. .	„ 3 Kč.
„ 6. Křížová cesta ke cti Srdce Páně	„ 1 Kč.
„ 7. Jozinka, naše vzorná sodálka a Tarsicka .	„ 2 Kč.
„ 8. Intronisace Srdce Páně (oficiální brožura). .	„ 3 Kč.
„ 9. „Svatá Hodina“ s písní od dra Čiháka. . .	„ 1 Kč.
„ 10. „Svatá Hodina“ od P. Mateo SS. CC. . . .	„ 1 Kč.
„ „Svatá Hodina“ „ „ „ „ „ druhá „ . . .	„ 1 Kč.
„ 11. Rozjímání o 12 zaslíbeních B. S. Páně . .	„ 2 Kč.

O b r á z k y různé Srdce Páně	po 10 h.
P í s n ě různé ke cti Srdce Páně	po 10 »
D o p i s n i c e Srdce Páně	po 50 »
P o u č e n í a o b ř a d zasvěcování rodin Srdci	
Ježíšovu	po 50 »

Tiskopisy různé o účtě Srdce Páně z d a r m a.